

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

IX. évfolyam, 1. szám, 2015. január

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

E havi számunk alkotói:

**HomoErgaster, Milton Gray, Xenothep, bel corma, Angel Lilith,
angyalka146, Norton, Kristállysólyom, Tordai Gábor,
Lir Morlan, edwardhooper, Kétvirág, Ida**

Tartalom

ZENEROVAT

Genius loci: A VII. Last Chance To Dance
2014 buli a Sport-Graffiti-ben
december 27-én /HomoErgaster/ .....3.

NOVELLÁK

A rádióamatőr II. /Milton Gray/ .....9.
A végső pont /Xenothep/ .....10.
Haladó tudomány /bel corma/ .....13.
Magna Mater - 2. rész /HomoErgaster/..16.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

Irigyellek /Angel Lilith/ .....14.

VERSEK

Szomorúság /angyalka146/ .....12.
A mester /Norton/ .....13.
Szerelmi vallomás /Kristálysólyom/ .....15.
Esőt várva /Tordai Gábor/ .....15.
Dorchadas krónikák
– Sötét találkozás /Lir Morlan/ .....15.
Ősrobbanás /edwardhooper/ .....15.
Por /Kétvirág/ .....15.

KÖNYVAJÁNLÓ

Patrick J. Morrison: Nostradamus levelei I.
– A Holló hatalmában /Ida/ .....20.

A hónap képe:

Jó a símaszkod Szabi! (Sunstroke)

Szerkesztőségi köszöntő

Azon töröm a kobakom, hogy kérjek-e elnézést (már megint) a megjelenés csúszásáért, avagy ne foglalkozzam ilyesmivel, hisz végülis csak megjelentünk ismét.

Hiszen, ha elnézést kérnék, akkor el kellene azt is mondanom, hogy mi volt az oka a csúszásnak, márpedig az sajnos „egyéni szociális probléma” (ahogy annó fogalmaztunk, mikor valaki magyarázkodott valamiért a baráti társaságban, de bennünket meg a legkevésbé sem érdekelt a dolog ilyen, vagy olyan okból), amit meg nem kívánok nagy nyilvánosságra hozni.

Foglalkozzunk inkább azzal, hogy ismét sikerült a szentesi underground élet egy jeles eseményét megörökítenünk, mi több, személyes élménybeszámolót készítenünk. Az illusztrációk terén azért igyekeztünk a publikus képek közül válogatni. Nyilván. :) Ezen sorok között ráadásul két vendégpublicistánk is akad: Tímár Zoltán, az Enemy Efforts zenekar dobosa, valamint Szilágyi Gergely fotós.

A többi témánk a szokásos, novellák, versek – reményeink szerint színvonalasak és szórakoztatóak –, és egy könyvajánló.

A Mozimorzás most ismét kimaradt. Az a helyzet ugyanis, hogy a számos megtekintett film ellenére nem igazán találok olyat, amit jó szívvel tudnék ajánlani.

A hét végén felkerült a YouTube csatornánkra (LidercfenyHQ) az utolsó, általunk rögzített „rádióadás”, melyben Nemere Istvánnal beszélgetünk. Ebből kifolyólag hamarosan elérhető lesz a csatornán a néhány hete a Rádió451-ben velünk készült beszélgetés is.

Jimmy Cartwright

IMPRESSZUM:

Lidercfény amatőr kulturális folyóirat

IX. évfolyam. 1. szám, 2015. január

Kiadja a Lidercfény Online Kulturális Magazin

Borító: Az enemy Efforts és a Sunstroke zenekarok
dobosai, Tímár Zoltán és Kovács Szabolcs

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő:

Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő:

Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@szentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme

6600 Szentes, Petőfi u. 1.

Genius loci: A VII. Last Chance To Dance 2014 buli a Sport-Graffiti-ben december 27-én

HomoErgaster

avagy: időutazás
a kilencvenes évek mélyére

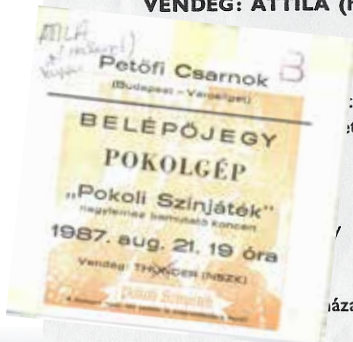
December hónapban már többször volt lehetőségem rá, hogy vídám, és súlyos koncerteken vegyek részt. Ráadásul úgy emlékszem a két ünnep közé eső 27-e is visszatérő dátum. Ami az eddigiektől eltért, az a hely, és a hangulat. A sportszálló épülete, amely több nekifutással is otthont adott már az ifjúsági szubkultúrának, a város egyik neuralgikus pontja. Személy szerint már többször el is sirattam azt a helyet, ahová annyi nagyszerű vad élmény, emlék köt. Úgy tűnik azonban, hogy a hely szelleme abban a minutumban feléled, ha megfelelőek a körülmények. A sokat látott szálló idógép lehet, ha vállalkozó kedű emberek összehoznak ott egy bulit. Ezen az estén, éjszakán a szenderegő összörny megrázta magát, és újra kulturális, mentális, hangulati csomópont lett. Most az elején máris le kell szögezmem, hogy mindez egyetlen ember elhatározásán, akaratán múltott, László Gábor, közismertebb nevén Mangec, aki megszervezte ezt az estét. Köszönet, és hála neki, és a zenekaroknak ezért az estéért. A hangulatért, és élményekért... mindannyiunknak egy nagy THANK YOU!

POKOLGÉP NAGYLEMEZ BEMUTATÓ KONCERTEK!

**AUGUSZTUS 21. BUDAPEST
(Petőfi csarnok)**

VENDÉG: ATTILA (holland), BEAST OF PREY (német)

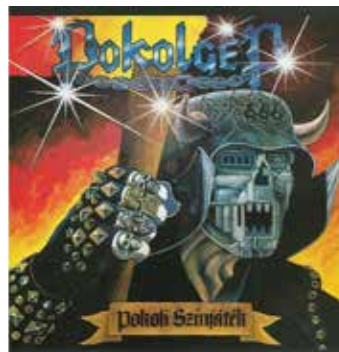
**DECEMBER 28. BUDAPEST
(Petőfi csarnok)
III. METAL KARÁCSONY!**

Eredeti jegyek és szórólap (fent),
mellette a cenzúrázott lemezbortító.

Pedig korántsem úgy kezdődött, hogy ez lesz az év bulija, bár a Facebook-on jelentkezett a nép szépen, hogy ott kíván lenni. Az első meglepetés, midőn felmentem a legendás helyre, egyáltalán nem volt meglepetés, megszokott tény volt régről. Hideg volt. A Sport szálló-Graffiti épületének mindig is gyengéje volt a fűtés, bár ez a sajátos feelingjét is adja. Ezen az estén kezdetben a lehetünk is látszott, míg később már egyértelműen melege volt mindenkinek. A Lidércfény AKF olvasóinak esetleg nem ismeretlen a Sport szálló, Graffiti neve, mivel az ifjúsági szubkultúra '90-es évekbeli felidézésekor már máskor is foglalkoztam vele. Most azonban úgy vélem, hogy a „Genius loci”, a hely szelleme megidézése egy kötelező kör. A magyarázat szerint a Genius loci, az egy bizonyos helyen uralkodó, onnan kisugárzó szellemiség, hangulat. Ez abszolút igaz a Sport szálló épületére, mely a múlt század utolsó évtizedében emblemikus helye lett a szubkulturális jelenségeknek, annak ellenére is, hogy az évtized folyamán többször bezárt, és kinyitott, majd ez a kálvária folytatódott az új évszázadban is. A megfelelő tisztelgésre 27-e elegendő ürrügy, így következőzen néhány szokásosan szubjektív emlék a nyolcvanas évtized végéről...

A nyolcvanas évek végén kezdtem növeszteni a hajamat, és baromira örültem, amikor végre copfba tudtam fogni. Szert tettem egy farmerdzsekire, amit összefirkáltam – zenekarnevek, stb... – valamint egy akkoriban menő motoros bőrdzsekire, amit aztán szabályosan széthordtam. Fölhúztam magamra az első zenekaros pólókat, pl.: a nyugatnémet Necronomicon első albumának borítóját (ezüst gép halálfej denevérszárnyakkal). Jelvényekkel tűztem teli a jakókat, és a megjelenésem így már tuti feltűnést keltett, egy vidéki kisvárosban, a késő kádári korban. Bakelitről ekkor már Living death-et, Assassint, Anthrax-et, Hirax-ot, a hagyományosabbak közül Pokolgépet hallgattam, és persze egy kis AC/DC, Maiden, Manowar, Accept, sőt még Judas Priest is becsúszott. Elkezdődött a kazetta milió, amiről már értekeztem egy régebbi AKF-ben. Kazettán sokkal több extrém muzsikám volt. A feljövő Grind-Death-Mosh vonal képviselői: Napalm Death, Carcass, SOD, MOD, Ratos de Poaro, DRI-SDI... és még egy tucatnyi sűrű zene, pl. a két lemezes nyugatnémet Whermach Shark Attack, és Biermacht albumai. Ezek nem lineáris vonalban követték egymást, hanem hipertér ugrásokkal szalagoztam köztük ide-oda.

A '80-as évek végén berobbanó Napalm Death-Carcass vonal egyenletes sebességgel, és egy külön vonalon mutatott a '90-es évek Grind-Death-Black metal újhulláma felé, amik a maguk nemében épp olyan korszakos jelentőségűek a szubkultúrában, mint mondjuk az egész alapja: a Rock'n roll megjelenése. A Napalm Death-ről már hozsannáztam az AKF-ben, most csak annyit, hogy a zenekar második

lemeze, a „From enstalabent to obliteration” a legkegyetlenebb grind klasszisok egyike, mégis ezen található a zenekar leglassabb dala. A vonatott téma olyan élmény, hogy a hallgatónak szinte fizikai fájdalmat okoz. Annál súlyosabb a kontraszt a többi fénysebességű, üvegesen karistoló témával. 1988 nyarán a nyugatnémet

A helyszín

thrash virtuóz, a Kreatör eljött a Petőfi csarnokba, és egy szenzációs kétnapos koncert eseménysort celebrált! Az ország összes metálosa – ahogy én is – extázisba esett, és vadul készült az zizire. Ők voltak az első nyugati nagy név a műfajban, és ezzel beindult a kilencvenes években kiteljesedő koncert örület. A két napos eseményből 3 napos lett, mivel a csütörtök-pénteki Kreatör után szombaton a Pokolgép adott bulit. Az első nap fizető vendégként, a másodikon a Pecsá előtt egy fa tetején – amíg le nem tört az ág – élveztem a Kreatort. A rendőrállam végóráiban még ízelítőt kaptunk annak működéséből. Kutyás járőrök ütötték-verték az embereket, főleg azokat persze, akik át akartak mászni a kerítésen. Ennek ellenére volt akinek sikerült. Egy fickó nekifutott, felugrott a kerítésre, és hiába verték a lábszárát, sikerült átmásznia, és eltűnnie odabenn. Közben szirénázva jött a mentő, mert valaki leesett a szomszédos fáról. Ezután jött még egy látványos Pokolgép, majd egy zűrös hazaut...

Ez egy korszakhatár volt, aminek az egyik legfontosabb, és leghangosabb jele a szovjet emlékművek – mert kettő volt a városközpontban, egy a Kossuth téren, és egy pedig a mai Luther tér díszkútjának helyén – elképesztően zajos bontása, amit időnként a fél város figyelt összecsendülve. Ezután egy olyan világ vette kezdetét, ahol olyasmik megestek, amit ma elképzelhetetlen-

Belépés a hipertérbe: ezt látja egy pogózó.

nek tartunk ennyi évnyi demokrácia után. Vad idők voltak, euforikusak, és egy idő után már senki sem lepődött meg túlságosan semmin. Kék-zöld taréjos punkokkal együtt roptuk a pogót a Kossuth téren egy Jugoszláviából – akkor még egyben volt – érkezett magyar zenekarra, és a meglejt szentesiek nagy elánnal biztattak minket – akár egy focimeccsen – és elégedetten vették tudomásul, hogy a helyi pólós, farmeros, tornacipős srácok „legyőzték” a láncos, bakancsos vásárhelyi punkokat a „tánc”-ban. Több akkori munkatársam is ámultan figyelte a vad pörgést, és emlékszem, hogy név szerint is biztattak.

Szentes is megismerkedett a szubkultúrával. A Sport szállóban elkezdődő társasági élet kitörölhetetlen nyomot hagyott mindenki életén, aki megfordult ott. Ez volt a mi igazi helyünk, itt egymás közt voltunk, szabadon, korlátok nélkül. A Sport, mint intézmény és etalon hely volt ekkor már, hiszen az 1991-es „Fanatic” kezdettel Szentes, és a Sport beírta magát a legújabb kori ifjúsági kultúra történetbe. A műfaj: „Sport” egy sajátos helyi sport lett, amely a hétfvégék kemény életét jelentette, koncertek, és egyéb súlyos összejövetelek formájában. Az ide feljáró fiatalok a munkával töltött hétköznapok után ezen a helyen oldódtak fel, lazultak el. Nem kétséges, hogy a munkanapok felgyülemlett frusztrációi a sportban simultak ki, olyan sportok közepette, amiket nem jegyeznek az olimpián, viszont a helyet és légkörét jegyezték országszerte, mint klubbot, fellépő helyet, ifjúsági szórakozó-

helyet. Ez a Genius loci azonban nem a jól fésült, konszolidált bulizgatásról „dízséről” (diszkóról) szól. Itt az alternatív-punk-hardcore-metal zene-kultúra és kísérő jelenségei uralkodtak.

Amikor éppen nem üzemelt a „hely szelleme” akkor is tovább élt, az oda járók vitték magukkal máshová, és hamarosan új, átmeneti csomópontok jöttek létre. De mi helyt ismét akadt valaki, aki életet lehel belé, a nép egyszerű fiai ismét megtöltötték a legendássá vált pad-

lásteret. A nyolcvanas évek végén még inkább kocsmaként üzemelt, a sportolók-szurkolók, törzshelye, vendéglátó ipari minőségben is. A közeli Delelő nevű műintézménnyel együtt kialakult közönsége volt. Nem tudom miért kezdtek el oda feljárni a fiatalok, akiknek elege volt a diszkó-diszkó! című műbuliból. Lehet, hogy pontosan a hely szelleme tette, amit ma úgy lehet megragadni, hogy: romkocsmá. Kezdetben nem élözenére vidult a nép, erre emlékeim szerint a sport ekkoriban még nem volt felkészülve. De magnó volt, vihettél kazettát, és betehetted! Szóval ez volt életem első antidiszkója, kíváncságműsor a nagyérdemű közönség ízlése szerint! Ezt az ízlést a budapesti koncertek, az ott vett kazetták, bakelitek, később cédéek alakították, formálták, valamint a fiatalok, azaz a mi reakcióink ezekre. Ennek okán nem nyálfolyamban, hanem fémorkánban merült el a helyiség. Az AKF-ben már megidézett 1991-es MÁV kultúrházbeli megakoncert indította el azt a lavinát, ami megteremtette az igényt a folyamatos koncertekre. A sport ekkor túl volt már az első szakaszon, amely a legenda születéséhez vezetett. Hamarosan ez lett a főbázisa az undergroundnak. A minden hétvégén világvége feeling egy egész generációnak határozta meg a hozzáállását a zenéhez, és sok minden máshoz. Ma is 2015-ben, boldog és büszke vagyok rá, hogy olyan helyen éltem akkor, amelynek saját „fekete lyuk” klubja volt, melyet a budapesti, eredeti helyen is nyilvántartottak. Ez a hely nem egyszerűen híres volt, hanem hírhedt. Az külön megtiszteltetés számomra, hogy nem csupán vendégként, de botcsinálta csapos segédként is részt vehettem ebben az örületben, fontos, egyszeri élményekkel gyarapodva, pult mindkét oldalán...

Visszatérve a jelenbe: a hely, a „Spori” legutóbbi feltámadására bizony szó szerint illik, hogy: Fel! Támadunk! Ott állva, és figyelve a szaporodó népet, hatalmába kerített a felfokozott várakozás. Megmoccant bennem a régi énem, amely sok éve tetszhalott már. Ez nem nosztalgia volt, hanem kőkemény visszatérés, egy régen nem érzett állapot, az ifjú, vad ragadozó érzet. A Sport úgy nézett ki, mintha megint 1992-t írának, én pedig egyetlen ugrással visszatértem egykori önmagamhoz. Vidám elszántsággal kerestem a közönségben a fellépő zenekarok frontembereit, hogy eredeti szándékom szerint villáminterjúkat készítsék... Sajna utólag kiderült: a rövid beszélgetések használhatatlanok a visszhangos előtér, és a behallatszó zene miatt. Szerencsére a neten Lupus, a Sunstroke frontembere írt egy szakmai, és mégis kedélyes össze-

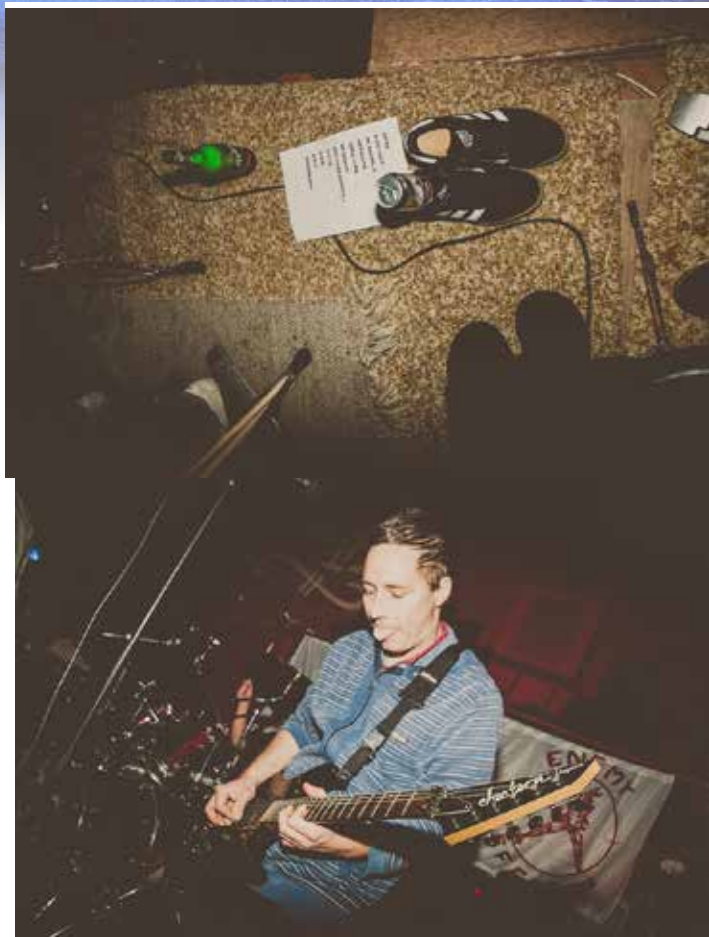
foglalót, és ebből tudok idézni. A következő zenekarok léptek fel ezen az éjszakán: SHED RIOT punk rock - Szentés, ENEMY EFFORTS crossover/thrash - Szentés, NIYAZOV punk/crust/grindcore - Novi Sad / Újvidék, SUNSTROKE grindmetal - Szentés, GRAVECRUSHER death metal - Szeged. A szerb csapatmal nem készítettem beszélgetést, mivel én nem tudok szerbül, ők meg nem tudtak magyarul.

A SHED RIOT-nak ez volt az első fellépése ugyan, de korántsem kezdőből állt, mindegyik tag játszott már valahol. „Négyes felállítás, semmi túljátszott dolog, laza punk zenét toltak a srácok, de nem azt a butított fajtát, amit itthon megpróbálnak lenyomni az ember torkán, hanem volt benne némi Misfits jelleg meg rock and roll íz is. Kb. 15-20 percet muzsikáltak, a közönség meg vigan ropta a táncparketten velük együtt. Aranyos hangulatot csinált a Shed Riot, volt közös énekelgetés is, teljesen jó volt így első fellépőnek.” (Az idézetet Lupus Canis – Sunstroke – a rockbook.hu-n közreadott beszámolójából emeltem ki. – HomoErgaster)

Az ENEMY EFFORTS most ünnepelte a fennállásának 20. évfordulóját. Ez valóban hajmeresztő élmény, felidézni magamban a képet, amikor először láttam őket nyomulni, akkor még Faces néven. Mostanában többször is sikerült a sokat megélt, párszor újjáalakult csapatot látnom-hallanom. A maradandó saját számok mellett, mint az örökzöld: „Ne ugass ne ugass!”, vagy az „Elég Volt!”, az a jó ebben a zenekarban, hogy legendás zenekarok, meghatározó számaikat játsza saját feldolgozásban. A közönség, ha öregebb, ha fiatalabb, hálásan fogadja ezt, legyen ez Sepultura,

Szilágyi Gergely fotói

S.O.D., Slayer, Biohazard, Sick Of It All, vagy Iron Maiden. Az AMD-től a Pulyka pedig kötelező, elvárt darab, mindannyiunk kedvence, mely karácsony környékén ráadásul totálisan aktuális is!

Most a kedves olvasó engedjen meg egy személyes kitérőt, egy olyan fickónak, aki közelebb van az ötvenhez, mint a negyvenhez. Az ENEMY EFFORTS repertoárjában szerepel a fogalommal vált, és rövidségében tökéletes-brutális S.O.D. „Speak english or die” c. félév albumának egyik dala, a „United forces”. Ezt a vidám nótát sokat idéztük kocsmában-strandon-tiszán... stb., örjögve. Ezen az estén, amikor a csapat belekezdett az örökbecsű crossover dalba, a telefonomat, és fényképezőmet átadtam egy ismerősnek megőrzésre. Éreztem, hogy nagy a baj! Amikor elérkezett a fénysebességű utolsó rész, gondolkodás nélkül bevettem magam

Crossover

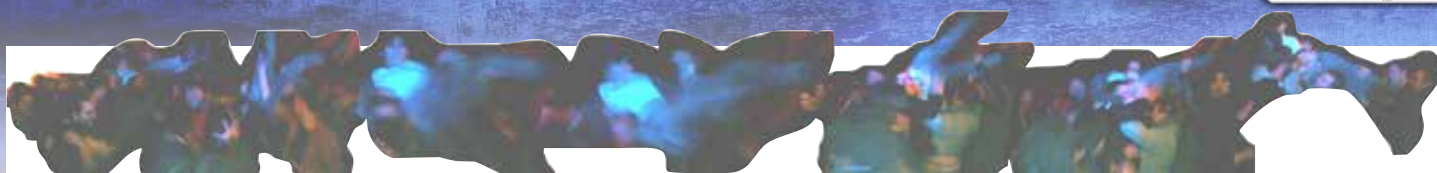
a táncba. Higgye el a kedves olvasó: szín józan voltam, mégsem emlékszem semmire! Csak arra, hogy vége a dalnak, és én egyedül állok közepén, azon töprengve, mi történt, hol vannak a többiek... és hová lett a levegő? A reakciókból ítélve arra számítottam, hogy másnap fájni fog a kezem, de csak a vállam ropogott kissé. Azt már a kor teszi, hogy utána hosszú percekig úgy érzem: védősisak nélkül állok a hold felszínén. Nem sikerült oxigénhez jutnom, hiába erőlködtem, az elhasznált, füstös levegőből. Kedves ENEMY EFFORTS, köszönöm az élményt!

A NIYAZOV az ismeretlen feeling volt ezen az estén, a hőskorban éppúgy megszokott volt az új arcok bemutatkozása, mint a megszokott katasztrófák élvezete. „A szerb Niyazov hardcore, crust és grindcore elemekkel átszőtt zenét játszott, ismét négyes felállásban. Elég fain módon ledarálták a programot, a dobos Martin pedig aprította a cájgot rendesen. Rövid 1-2 perces dalok és feszes játék jellemezte őket, az igazi pattogós tuka-tuka témák váltogatták egymást a grind és punk zene ismert elemeivel. Rövid set-jük alatt ment a sörlocsolás + headbanging, kommandózás, sürgés-forgás. Szemmel láthatóan mindenki kölcsönösen jól érezte magát.” (Az idézetet *Lupus Canis - Sunstroke* – a *rockbook.hu*-n közreadott beszámolójából emeltem ki. – *HomoErgaster*)

A SUNSTROKE a nagy név. A kilencvenes évek fogalom zenekara új tagokkal a legendás dobos: Kovács Szabolcs újjászervezésében. Az első SUNSTROKE-ról még 2012-ben hozsannáztam, a szenzációs MÁV kultúrbéli koncertvideójuk kerek évfordulója okán. Ez a mai csapat, és zene az új időkhöz igazított rettenet, aminek lelkes közönsége van. Számomra az jelentette a

Action

SUNSTROKE tökéletes feltámadását, amikor évekkel ezelőtt, egy nyári napon egyszer szembe jött velem az utcán egy teljesen ismeretlen, dús idomú leányzó, akinek a leggömbölyűbb testrészénél ordított az a név, ami az örült bohóc vigyora alól indult diadalútra. Amikor a Napalm Death feldolgozáshoz ért a program, az addig is rendkívül emelkedett hangulat úgy tetőzött, hogy egy leányzó szó szerint felemelkedett. Stage divingre, azaz színpadmászásra nem volt lehetőség, mivel nem is volt színpad, de egyszer csak fenn volt! Kézről-kézre adogatták, és egyszerűen nem tudott lejönni! Ettől az estétől kezdve a „Suffer the children úgy van bennem, hogy: egyrészt az official video, másrészt a mobilommal készített Sunstroke változat!

A név honnan hová érkezett... :)

A GRAVECRUSHER kegyetlen death muzsikája ismét sötét, és vad színfolt volt, az éj, sőt immár a hajnal méltó megkoronázása. „...az estét a szegedi illetőségű (négy tagra redukálódott) Gravecrusher zárta, megkoronázva ezzel az egész LCTD bulit. Nyers, bárdolatlan zenéjük az old-school death metal bűzös katakombáiban fogant, semmi modernkedés meg agyon technikázás, mert az Ős-erőn volt a hangsúly. A dobosuk talán sokak számára ismerős a halasi Yack zenekarból, úgyhogy a sebességre itt sem lehetett panasz. Ha valaki, akkor Mutilator az, aki tényleg csépelte a dobot, mint a gép. A basszeros Nebel Úr is sokak számára ismerős lehetett, az olyan bandákból, mint a Lepa vagy a Dunkelheit. Pengetett ám bőszen. A második számnál Disembowler gitáros, a brutális riffelésének köszönhetően hűrt

szakított becses hangszerén. Szerencsére, mivel egy olajozottan működő zenekarról van szó, a Sin Of God bandában is vokalizáló Revenger addig szóval tartotta a fanatikus egybegyűlteket. („Húr-cse-re! Húr-cse-re!”) Mikor újra megszólalt a gyilkos bárd, dicsőségesen hörgött tovább a súlyos zenére. A közönség végig kitartott még e kései órákban is, volt crowdsurfing, pogó, hajzás, ahogy azt kell.” (Az idézetet Lupus Canis – Sunstroke – a rockbook.hu-n közreadott beszámolójából emeltem ki. – HomoErgaster) Itt is megisméltődött, ami a Sunstroke-nál: ember a magasban, és nem jön le!

Fotó: Szilágyi Gergely

Az Niyazov gitárosát dobták fel, és a neten látható képek igazi underground hangulatot árasztanak. Több videót készítettem, mivel már ott is éreztem, hogy sok bemozdult, rontott képem lesz a hadonászás-lökdösődés, vad kavargás miatt. Azért próbálkoztam ezzel, hátha ezekről tudok majd képeket leszedni. Közben rájöttem, hogy némelyik videó talán úgy jó ahogy van, esetlegességével, töredékességével. Bár a hangminőség nem az a CD, hiszen szegény Xpéria okostelefon nem tudott mit kezdeni a világvége robajaival, azért megérte videózni. Egyet feltettem a Facebookra is, amikor a SUNSTROKE szinte kötelezően elmuzsikálja a Napalm Death örökbecsű Suffer the children-jét, ami a '90-es évek egyik grind-death újhullámos slágere volt. A reakció a közönség részéről ennek megfelelő. Az a szép ebben, hogy a video bizonyítja: az újabb generációk is fogékonyak a mi régi tébolyunkra... Ámen. Azon a decemberi hajnalon az élő zene után fél három felé távozva a Sportban még javában zajlott az élet. Az élő zene véget ért, a csapatok összepakoltak, azonban a régi jó hagyományt követve a zene tovább szólt. Ez ott mindig természetes volt, amit otthon szívesen hallgattál, elvitted a közösségi térbe is. Az idők múlását az mutatta csak, hogy nem agyonmásolt kazettákról ment a zene, és ha újra meg akartál hallgatni valamit nem kellett visszatekerned! A néhány nappal későbbi év végi szilveszteri hajcihót már kihagytam. Nekem ez volt az igazi szilveszter!

Fotó: Szilágyi Gergely

Melléklet: a 20 éves ENEMY EFFORTS zenekar rövid története. Tímár Zoltán szerkesztett összefoglalója:

Az együttes 1993 decemberében alakult, több helyi csapat feloszlása után. Az elképzelés egy nagyon erős, dinamikus basszus alapra felépített hardcore-thrash-grindcore zene volt. Az akkori felállítás: Koszt Ferenc (ének), Tímár Zoltán (dob), Schmidt Krisztián (gitár), Nagy Lajos (basszus). Feri fél év után távozott a csapatból és trióban folytattuk. 1994 májusában vettünk fel egy 8 számos demót, ami az akkori technikai lehetőségekhez képest elég jól sikerült. '94-nyarán Bullás Gábor (gitár) csatlakozott az együtteshez. 1995-96-ig sorkatonai szolgálatok miatt, volt kb. másfél év szünet. Közben a banda alaposan átrendeződött és zeneileg is inkább a hardcore stílus dominált. '96-nyarán rögzített a csapat egy koncert-demót... amit a legendás Fekete-lyuk-ban vettünk fel! Rá két hétre szintén próbatermi körülmények között egy hét számos demo került felvételre! Csak emlékeztetőül a kedves olvasóknak... You-tube... facebook... stb. teljesen ismeretlen fogalom volt! Nem volt hova videót, fotókat és infókat feltölteni! A rock újságoknak és a koncertszervezőknek kézzel vagy írógéppel írtak a zenekarok! A hanganyagokat pedig kazettán, postai úton lehetett eljuttatni! A mobiltelefon is ritkaság volt! Nem volt egyszerű a koncertszervezés! Jucha Árpai távozott a csapatból '96-őszén. Nagy örömeinkre Schmidt Krisztián visszajött zenélni! (Amíg katona voltam, addig a SUNSTROKE-ban vendégeskedett) 1997 tavaszán az Enemy Efforts felveszi az első stúdióanyagát! Ez egy hét számos demó volt, a címe: „A valóság felszínén”. 500 darabot gyártattunk le a Polimernél. Nagyon sokat koncerteztünk, szinte minden hétvégén volt valahol buli. Az eredmény nem maradt el, mert az összes kazetta elkelt. Közben indultunk különböző tehetségkutatókon is, ahol elég jó eredményeket értünk el. Fellépési lehetőségeket nyertünk fesztiválokra stb. A Metal Hammer demó rovatában is pozitív kritikát kaptunk! „Egyfajta sajátos crossovernek” jellemezték a zenénket. A Rockinform is hasonlókat írt. '98-nyarán távozott az együttesből Vigh Gyuri. Nem találtunk a helyére basszerost, így Bullás Gábor vállalta, hogy lecsereéli a szólógitárt... Ez a négyes még ebben az évben ismét stúdióba ment és rögzített egy kislemezt „Törekvések” címmel, amiből szintén 500 darabot gyártattunk le. Ez az album is elég gyorsan elfogyott. Mint minden underground együttesnél így nálunk is eljött az-az idő amikor tovább kell lépni egy szintet és komoly mennyiségű pénzt kell beletételezni a csapatba. Nem csak a hangszerekbe hanem a promócióba is (pólók, kitzűzők, plakátok, stb.). Mivel egyikőnk se volt gazdag szülők gyereke és külső támogatót nem találtunk, ráadásul az énekes Peti és

a gitáros Krisztián munkanélküli volt, így ők nem láttak más lehetőséget mint a külföldi munkavállalás. Ketten maradtunk Gáborral. Megbeszéltük, hogy nem adjuk fel és továbbvisszük az ENEMY EFFORTS-ot! Első lépésben visszavette a szólógitárt és elkezdtünk tagokat keresni, ami egy kisvárosban nem egyszerű feladat, de a baráti körből pár hét leforgása alatt, megtalál-

Enemy Efforts annó

tuk az utódokat! Hangai Gábor lett az énekes és Hajdú Szabolcs a basszusgitáros. Igazi mélyvíz volt ez nekik, mert ők nem játszottak korábban más bandákban. Az első koncertet „hazai” közönség előtt nyomtuk, ami nagyon jól sikerült! Sok pozitív visszajelzést kaptunk a vidéki koncertek után is. Eközben rengeteget próbáltunk, készültünk a lemezfelvételre! A zenénk egyértelműen a thrash metal és a hardcore keveréke volt. 2000. január elején mentünk stúdióba és egy hét alatt vettük fel a hanganyagot. Április elején jelent meg az első ENEMY EFFORTS nagylemez, CD-n és kazettán! „Örökölt Gyűlölet” címmel. Szinte minden üzletben megvehető volt, ami hasonló zenékkal foglalkozott. Szerencsére elég jól fogyott és jó kritikát kapott (akkoriban még el lehetett adni lemezt). Anyagi nehézségek sajnos ebben az időszakban is voltak és újra megtörtént az, ami korábban. Az énekes és a basszeros külföldre ment dolgozni. 2001 végén a csapat feloszlott. A zenélést persze nem hagytuk abba, Bullás Gabival hetente próbáltunk és vártuk az alkalmat a folytatásra, ami 2006 őszén megtörtént! Egy régi barátunk, Pataki Tamás lett a basszusgitáros és egy olyan „reunion” bulival tértünk vissza ahol az összes régi tag fellépett egy-két nóra erejéig! Majd rövid időn belül csatlakozott hozzánk Tímár Mátyás (gitár). Ez a négyes 2008 őszén egy kislemezt rögzített, amin öt nóra hallható „Elég Volt!” címmel. Sokat koncerteztünk ezzel a felállással. Sajnos Matyi a kialakult betegsége miatt nem tudta vállalni a fellépéseket és 2011-ben kilépett a bandából... Nagy örömeinkre a régi énekesünk Hangai Gábor megkeresett bennünket, hogy újra tudná vállalni az énekes posztot. Összepróbáltuk, a számokat és azóta együtt nyomjuk! Saját számokat is játsunk a régebbi albumokról, de a csapat jelenleg inkább „tribute” formában működik. Feldolgozásokat játsunk a régi nagy példaképektől (Metallica, Sepultura, Iron Maiden, Slayer, Biohazard, Sick Of It All, S.O.D. Exodus.)

A cikk végén még egyszer megköszönöm Lupusnak a szakértő szemével írt cikkének felhasznált részeit. A forrása: <http://rockbook.hu/hirek/last-chance-dance-koncertbeszamolo-szentes-2014-december-27>

Szilágyi Gergely fotóinak forrása: <http://1drv.ms/13BZT3j>

A szerző

A rádióamatőr II.

Milton Gray

1977. március 17.

A tárgyalóterem hideg levegőjében Tomi leheletének párája pilanatok alatt foszlott semmivé. Könyökét térdére támasztva, lehorgasztott fejjel nézte a megkopott, hézagos parkettát. Háta mögül - a terem bejárata felől - a teremőrök és egy szürke öltönyös férfi beszélgetésének hangfoszlányai értek el hozzá. Szemben a hosszú, poharakkal és vizes kancsókkal megrakott asztalnál az írrok matatott a kiterített iratok között. Öreg Laci tőle balra ült és fásult, elmerengő tekintettel bámult ki a kétméternyire lévő ablakon, Gyula pedig Lacin túl, kezének ujjait ropogtatta idegesítően. Egy sorral hátrébb a megyei MHSZ rádiótechnikai vezetője és a város MHSZ titkára disputált alig hallhatóan. Az ajtó élesen nyikordult és tányérsapkás főtisztek vonultak be.

- Álljanak fel! - szólt érdes hangon az írrok.

Az érkezők megkerülték az asztalt, majd komótosan leültek számukra kijelölt helyre. Középen egy kerek arcú, erősen kopaszodó tiszt maradt csak állva.

- Leülhetnek - intett Tomiéknek. - Mirkó Gábor ezredes vagyok a Honvédelmi Minisztérium Jogi Főosztályának vezetője. Jelen tárgyalásunk témája a Medve bányai rádióamatőr klub három tagjának a nemzetbiztonságot sértő cselekedete. Röviden ismeretem a tényállást. 1976. december 25-én az MHSZ budapesti központi rádióklubja jelezte a HM rádiótechnikai felügyeletének, hogy egy vidéki rádióklub a méréseik alapján a megengedettnél nagyobb teljesítménnyel forgalmaz. A forgalmi napló alapján megállapítást nyert, hogy az esemény idején három rádióamatőr felváltva létesített kapcsolatot külföldi, több esetben nagy távolságban lévő ellenállomásokkal. A megfigyelési jegyzőkönyv ugyanakkor a rádióamatőr tevékenységre érvényes eljárási renddel kapcsolatban nem talált kifogást. A megfigyelt összeköttetések a verseny és a rádióamatőr forgalmazás szabályainak mindvégig megfeleltek. A rádióadó teljesítménye azonban a helyszínre küldött bemérő egység szerint messze meghaladta az engedélyezett szintet. A Nemzetbiztonsági Hivatal rajtütésszerű intézkedést kezdeményezett, a fellelhető bizonyítékok és dokumentumok lehetséges elrejtésének vagy megsemmisítésének megelőzése céljából. Az eljáró egység a helyszínen elfogta és őrizetbe vette Frank Tamást, Öreg Lászlót és Steiner Gyulát a Medve bányai rádióamatőr klub három tagját, majd a katonai elhárítás megyei központjába szállították őket. A kihallgatáson tett személyes vallomásokról jegyzőkönyv készült, melyet elolvastak és aláírásukkal hitelesítették. Ezután az őrizetbe vettek szabadlábra helyezték, az ügy jogszerű eljárásnak és a lezárásnak idejére lakhely elhagyási tilalom elrendelésével. Az esetet a Honvédelmi Minisztérium Jogi Főosztálya vizsgálta és határozathozatalra a mai napot jelölte meg.

Az ezredes összehajtotta a jegyzőkönyvet és az asztalra helyezte. Tekintete megakadt az ujjait ropogtató Gyulán.

- Abbahagná, kérem!

- Igen... bocsánat! - hebegte Gyula zavartan.

- Az elhangzottakkal kapcsolatban van észrevétele valakinek? - nézett az ezredes a második sorban, csendben figyelő MHSZ vezetőkre.

- Szeretnék néhány gondolatot fűzni a történetekhez - emelte fel kezét a megyei technikai vezető, majd lassan felállt.

- Önt, hogy hívják, és milyen minőségben van jelen? - kérdezte az ezredes.

- Lantos Péter vagyok, az MHSZ megyei szervezete rádió-

technikai vezetője.

- Tessék, hallgatjuk - intett az ezredes, majd komótosan helyet foglalt.

Lantos Péter megköszöri torkát, Öreg Lacira, aztán Tomira pillantott, majd a tiszt asztal felé fordulva belekezdett.

- A Medve bányai rádióklub öt éve működik két szakosztállyal. Az egyik a rádió-iránymérő, a másik pedig a rövidhullámú amatőr. Három évvel ezelőtt kaptak „A” fokozatú engedélyt a három és fél, valamint a hét megaHerczes rádióamatőr sávban legfeljebb ötven watt kimenő teljesítményű, rövidhullámú rádióadó készülék működtetésére. Ők hárman rendelkeznek a törvényekben előírt képzettségekkel és vizsgákkal - mutatott Tomiékra, majd folytatta. - Az elmúlt három évben a rövidhullámú szakosztály fejlődött a legdinamikusabban, s ezt leginkább a rádiós összeköttetéseket igazoló QSL lapok rohamosan növekvő mennyisége és adatai bizonyíthatják. Tamást, Lacit és Gyulát személyesen is jól ismerem, törvénytisztelő, dolgozó, családos emberek. Az eseményt követően kért és kapott munkahelyi vezetői vélemények is pozitívak mind hármójuk tekintetében. Az kétségtelen, hogy a versenyben használt készülék teljesítményével szabályt szegtek, de nem látom megalapozottnak, hogy tevékenységükkel nemzetbiztonsági érdekeket sértettek volna. Kérem, ezredes elvtárs, a döntésük során vegyék figyelembe az általam elmondottakat. Köszönöm!

- Rendben! És Ön? - nézett a városi MHSZ vezetőre az ezredes. - Kíván hozzászólni?

- Nem! Vagyis igen - emelkedett fel lassan a székéről. - A városban működik egy városi rádióklub is. Mi jobbra velük vagyunk kapcsolatban.

- Az mit jelent, hogy jobbra velük? Nem önök felügyelik a Medve bányai klubot? - ráncolta homlokát az ezredes.

- De, szervezetileg hozzánk tartoznak, de mi elsősorban a városi klubot preferáljuk. A Medvei bányait kevésbé.

- Ez így meglehetősen zavaros számomra! Mit ért az alatt, hogy elsősorban a városi klubot preferálják?

- Hát, hogy is mondjam? - hebegett zavartan a városi titkár. - Leginkább azt, hogy mi csak formailag támogatjuk őket. Az MHSZ központja által rendelkezésünkre bocsájtott pénzekből és technikai eszközökből ők nem, vagy csak kevésbé részesülnek.

- Akkor miből, hogyan működnek? - kerekedett el a szeme a tisztnek.

- Úgy tudom, hogy a Medve bánya támogatja a klubot, és társadalmi munkából van némi bevételük.

- Elnézést, megmondaná a nevét, és hogy mi a szerepe az ügyben? - vizslatta szúrós tekintettel az ezredes!

- Fazekas Nándor vagyok, a városi MHSZ szervezet titkára. Éppen azt próbálom érzékeltetni, hogy én, vagyis mi, az MHSZ városi vezetése sem anyagi, sem erkölcsi támogatást nem nyújtottunk a Medve bányai rádióklub törvénytisztetéséhez.

- Úgy érzi, hogy vádolta Önt ezzel valaki? - az ezredes hangjából jól kiérezhető volt a megvetés. - Ha majd erre a következtetésre jutunk, ígérem, azonnal értesítem. Üljön le!

Fazekas megsemmisülten kuporodott a székére. Az asztalnál ülő tiszt egymáshoz hajolva susmusoltak, hol Tomiékra, hol az MHSZ vezetőkre pillantva. E rövid technikai szünetet követően az ezredes feléjük fordult.

- Önök közül kíván szólni valaki?

Tomi Öreg Lacira nézett, majd mindketten Gyulára, aki rémülten hátrította el a lehetőséget. Öreg Laci végül Tomihoz hajolt, sűgött valamit, majd mély levegőt véve felállt.

- Igen, ezredes elvtárs, szeretnék szólni! Én Öreg László vagyok, a klub rövidhullámú rádióamatőre!

Az ezredes Öreg Lacira pillantott. Idős, tapasztalt katonai jogászként már sok hasonló jogi csatát megvívott, s az évek során a metakommunikáció fegyvertárán kifinomult emberismerete azt sejtette, hogy az ítéletet a medvebányai amatőr most fogja szavakba önteni.

- Tessék, Öreg László, hallgatjuk.

A rádióamatőr társaira pillantott, aztán lassan félig hátra fordulva a megyei technika vezetőhöz szólt.

- Köszönjük, Péter - majd keményen az ezredes szemébe nézett.

- Igen, beismerjük, szabályt sértettünk. A mi engedélyünk ugyanis az amatőr sávban, legfeljebb ötven watt teljesítményű adó üzemeltetésére szólt. Tavasszal egy ismerősöm keresett meg, hogy a városi kórházban kiselejtezzek és megsemmisítenek egy rakás elavult berendezést, és az egyikben olyan végerősítő csöveket látott, amelyek a rövidhullámú tartományban is megbízhatóan működnek. A selejtezésre és megsemmisítésre váró készülékből kiszereztem két ilyen csövet. A márciusi klubgyűlésünkön vetődött fel az ötlet, hogy a nemzetközi karácsonyi rövidhullámú versenyen részt vehetnénk. Az ötven wattos teljesítménnyel ebben az amatőr sávban sajnos a „futottak még” reményvesztett kategóriába sem kerültünk volna. Felmerült a nagyobb teljesítményű végfok építésének lehetősége, és ehhez volt két nagy teljesítményű elektroncsövünk. Ez olyan, mintha TV-t szeretne nézni, de csak egy antennája van és néhány, televízióban használt alkatrésze. Vagyis a készüléket meg kellett tervezni és meg is kell építeni. Hát így tettünk mi is. Egy kiselejtezett villamossági elosztó szekrényt lebontottunk, átalakítottuk és a tápegységtől a végerősítő fokozatig, vagyis az első ceruzavonástól az utolsó csavarig mindent mi hárman találtunk ki és szereltünk össze benne. Be kell valljam, hogy a végén mi is meglepődöttünk, hiszen az első néhány perces próbaüzem során, amikor csökkentett teljesítménnyel próbáltuk ki, már portugál és izlandi rádióamatőrök igazolták vissza a kiváló minőségű jelenlétünket. Számításaink szerint 200-250 Wattal üzemelhettünk ekkor. A karácsonyi versenyre úgy készültünk, hogy tudatában voltunk mindhárman annak, hogy szabályellenesen lényegesen nagyobb teljesítménnyel üzemeltünk majd.

Öreg Laci az ablak párkányára leszállt és hangosan bűgőgalamb párra pillantott, majd a tiszti asztal felé fordulva folytatta.

- Nyugaton, ha valaki rádió amatőrködni akar, bemegy a legközelebbi műszaki boltba és megveszi a legmodernebb rádióadóvevő készüléket, amely teljesítményének a törvények nem, csak a pénztárcája szab határt. Még csak ismernie sem kell az elektronikát, a rádiótechnikát, mert készen vásárolhatja azt. Mi hárman a munkánk mellett, szabadidőnket feláldozva, családunk mérhetetlen türelmével és támogatásával megpróbáltunk a legjobb tudásunk szerint alkotni egy olyan berendezést, amellyel méltó ellenfelei lehettünk a világ bármely rádióamatőrének. Szerettük volna felhívni a világ rádióamatőr közösségeinek a figyelmét arra, hogy a magyar rádióamatőrök tudásban, elszántságban és kitartásban a világ bármely nemzetének rádióamatőrjeivel felveszik a versenyt. Akkor is az élvonalba tartozunk, ha lehetőségeink korlátozottabbak. Ószintén büszke vagyok arra, hogy a verseny befejezése előtt alig több mint húsz órával dobogós hely környékén álltunk egy olyan világversenyen, ahol rádióamatőrök százazrei versenyeztek azért. Köszönöm, hogy ezt elmondhattam.

A termet néma csend töltötte be, s a tisztek meredt szemekkel bámultak Öreg Lacira. Aztán Tomi széke hangos recsenése közepette felállt, majd követte őt Gyula is. Az ezredes egy szempillantás alatt megértette, hogy azok ott hárman - elismerve és közösen vállalva a felelősséget - tulajdonképpen az ítéletére várnak. Rövid töprengés után a mellette ülőkhöz fordult, magyarázott valamit, aztán mind felálltak.

- A Honvédelmi Minisztérium Jogi Főosztálya a meghallgatást ezennel befejezettnek tekinti, határozatunkról levélben tájékoztatjuk Önöket. Elmehetnek, de a határozat kézhezvételéig a lakhely leghagyási tilalom érvényben marad. A rádiós szoba pedig későbbi intézkedésig hatóságilag zárva. Megértették?

- Igen - válaszoltak egyszerre mindhárman.

A tisztek is felálltak, és ahogy jöttek, kivonultak a teremből. Az ajtóban azonban az ezredes megtorpant és visszament Öreg Lacihoz

- Tudják, hogy tulajdonképpen milyen teljesítménnyel forgalmaztak?

- Pontosan nem, csak kalkuláltuk, hogy ötszáz watt lehetett - válaszolt Öreg.

- Hát? Az egy kicsivel több volt! A bemérők adatai szerint ezerháromszáz watt volt a csúcsteljesítmény, de a verseny ideje alatt nem is mértek ezer wattnál kisebb értéket. Jól megszerkesztették azt a kűtyüt - mosolyodott el az ezredes, majd megfordult és kisértett a többiek után.

Xenothep

A végső pont

Egy teljes percig álltam fekhelyem előtt, aztán kimerülten rogtam matracomra. Azt reméltem, elég fáradt vagyok az azonnali álomba merüléshez, de úgy öt perc után csalódottan vettem tudomásul, hogy nem fogok tudni elaludni. Az álmatlanság démona a szemhéjaimba akasztotta karmait, tágra nyílt szemekkel bámultam a mennyezetet az utcában elhaladó autók lámpáinak fényét. Egy nagyobb teherautó dűbörgése rezegtette az ablakokat, feltűnően sokáig állt a kereszteződésben a piros lámpánál. Irányjelzőjének narancssárga fénye ritmikusan villogott, fáradt elmémben a fényfolt felvillanásaihoz távoli, szaggatott üvöltés társult. Valahol a város mélyén egy sziréna visszhangzott, a hőségben egy pillanatra úgy éreztem, mintha izmaid lángokban rángatóznának, ízületeim rozsdás alkatrészekként pattogtak, amint lassan felültem. Így érezhette magát a Terminátor, amikor

kilépett a tűzből.

Egy szál alsónadrágban léptem ki az erkélyre, az ablakpárkányon lévő dobozból egy szál cigarettát kihúzva, majd hanyagul a korlátnak dőlve rágyújtottam. Az öngyújtó recsent egyet, tűzköve elszállt valamerre, a rugó az arcomba pattant, pillanatnyi éles fájdalmat okozva.

Azt hiszem, ez volt az a pont. Néztem meggyújtatlan cigarettámat, és fogalmam sem volt róla, hogy mit tegyek.

- Tűzet?

A kicsi lény felbukkanása a bal kezemtől húsz centire a korláton semmilyen reakciót nem váltott ki belőlem. Talán harminc centiméter magas lehetett, szürke gűlü szemeiben játékos gonoszság csillant, hosszú hegyes fülei a korlátig lógtak, de minden tömzsi

idétlensége ellenére volt benne valami kismanós báj. Bal karját felém nyújtotta, felemelt hüvelykujja a gyertya lángjához hasonlóan égett. Lehajoltam, és míg rágyújtottam, ő a lábait lógázza, kissé félszegen mosolygott fel rám.

- Milyen napod volt ma?
- Szar - feleltem, mire komoly képpel bólogatni kezdett, mint aki pont ezt a választ várta.

- Bunkó főnök?

- Aha... - bólogattam kifújva a füstöt.

- Buszsofőr beszólt?

- Aha...

- Földalattiban ketten is meglöktek?

- Aha...

- A hamburgered hideg volt, és gumi ízű?

- Aha...

- A zebrán rád dudáltak?

- Aha...

- Kétszer annyi munkáért kevesebb pénzt kapsz, mint lusta kolégád?

- Aha...

- A vegyeskereskedésben átvágtak?

- Aha...

- Elfogyóban a kávéd?

- Aha...

- Te vagy az én emberem! - vigyorodott el felvillantva apró cápafogait, aztán felpattant, és lelkesen gesztikulálva magyarázni kezdett, ide-oda mászkálva a korláton. - Van róla fogalmad napi szinten mennyi igazságtalanság éri az embert?... Nagyon sok! A hajszolt életmód miatt a nagy részét észre sem veszi, vagy nem is tudatosul benne. De beszéljünk rólad! Jár az agyad, kattogsz, újra átéled az egész napot, és fejben most máshogy alakulnak a történetek. Most bezzeg tudod, milyen helyzetben hogyan kellett volna viselkedned, eszedbe jutnak a frappáns válaszok! Igaz? Gondolatban igyekszel felkészülni a holnapi napra, pedig tudod, hogy éppúgy hápogni fogsz csak, mikor reggel a főnököd letol. Így van?

Elnyomtam a cikket egy e célból odakészített konzervdobozban, aztán a korlátra támaszkodtam.

- Ki vagy te? - kérdeztem.

- A válasz! - csillant fel a szeme. - A megoldás! Deus Ex Machina életed mélypontján! A nevem Solipher, a fény a sötétből; a Bosszú Állás Angyala!

Felhúztam a szemöldököm.

- Angyalnak kissé kicsinek tűnsz.

- Mert én a kicsinyes bosszú angyala vagyok... Különben is: honnan tudod, mekkora egy angyal?

- Nem tudom - ismertem be.

Solipher egyik kezét a háta mögé téve, a másikkal hadonászva ismét magyarázni kezdett.

- A te életedben eljött a végső pont! - szónokolt. - Az utolsó határ! Elfogyott a türelmed. Már régóta figyellek; minden balul üt ki az életedben. Az utolsó évedet nem tudtad fizetni, ezért halasztást kértél, munkát kerestél, szerelmes lettél, a munkád nehéz, a fizetés pocsék, a lány átvert, az albérleted a lehető legrosszabb helyen van, főút mellett, kereszteződésben, első emeleten, holnap lesz az év legmelegebb napja, nincs kajád, a cigarettád is

fogyóban...

- És be nem áll a szád - vágtam közbe, de minden indulat nélkül. Türelmetlenül bólintott.

- Így van, de ez nem fontos... Mikor megjelentem, meglepődtél?

- Nem.

- És miért nem?

Vállat vontam, mire rám mutatott, és diadalmasan kiáltott fel:

- Rezignált vagy!

Felsőhajtottam.

- És az... baj?

Solipher a homlokára csapott.

- Hogyne lenne baj?! Szerinted élet ez így? Álcélokért küzdesz minden ambíció nélkül, nincsenek felmutatható eredményeid, sikertelenséged okán boldogtalan vagy, és magányos.

- A magánnyal semmi problémám - céloztam finoman, de a Kicsinyes Bosszú Angyala elengedte fülei mellett megjegyzésemet. Felpattant a bal vállamra, a fejemre könyökölt, és körbeintett:

- Mikor érezted utoljára a város éjszakai életének pezsgését? Mikor sétáltál utoljára gondtalanul? Ha ezt az életvitelt folytatod, zombi leszel. Ha hagyod magad, elsodor az ár!

- Ha nem szállsz le a fejemről, az utolsó, amit ebben az életben látni fogsz, annak a busznak a rendszámtáblája lesz, mielőtt átmegegy azon a dínnyen fejedem - vágtam közbe, mire a levegőbe ugrott, és két aprócska denevérszárnyán körbe repült.

- Ez az! Arrogancia! Düh! Nyers és tiszta érzélem! Máris jobban vagy, látod? Dehát pont ezért jöttem! Mostantól minden másképp lesz! Én majd vigyázok rád! Én...

Megfordultam, felkaptam a rovarirtós flakont, és lefújtam vele Soliphert. Kicsit prüszkölt, aztán halk pukkanás kíséretében eltűnt. Faarccal zuhantam a matracomra, és már aludtam is.

Reggel a digitális ébresztő óra kellemetlen visítása törte szét zavaros álmaimat. Amint odafordultam, hogy lekapcsoljam, Soliphert láthattam közvetlen közlőről, ahogy vidáman az arcomba ordít:

- Eljött a nagy nap! Rock & Roooll!

Az órával együtt vágtam ki az erkélyajtón, aztán kábultan indultam a fürdőszobába. Lemosakodtam jéghideg vízben, és mikor felnéztem, a csap fölötti polcon ott ült irritáló kis barátom, épp a mobilomat nyújtva felém:

- A főnököd. Szerintem ideje elmondanod neki.

A kijelzőn a kimenő hívás jele villogott, fülemhez emeltem a telefont. A kapcsolási hang után, mielőtt megszólaltam volna, már hallottam is:

- Na, neem, felejtse el kis csákó! Nincs szabad nap, leszárom, mennyit ittál az éjjel! Az éjjel leégett a fél raktár, annyit kell rámolni, mint az állat, öt perced van beérni, érthető vagyok?

Solipher az egész fejét befújta borotva habommal, és éppen az orra hegyét borotválta, közben sürgetően integetve felém:

- Gyerünk, gyerünk!

Mély levegőt vettem, és beszélni kezdtem, közben megnyitottam a kád fölötti csapokat.

- Nézd, nincs veled semmi bajom, tényleg, korrekt vagy, a humorod is jó, a belem se hajtod ki, meg sem érdemlem a jó indulatodat.

- Mi van, hülye vagy a fejedre, gyerek? Na, kapd össze magad, azt' gyere, de marha gyorsan!

Közben a kádban a víz már elégnék tűnt, elzártam a csapot, és a hajszárítóért nyúltam.

- Félreértettél... Várj, lebetűzőm neked: K-A-P-D-B-E!

Solipher már letörölte a habot a képéről, most épp a füleit zselézte.

- Ez az haver, remekül csinálod!

Belöktem őt a kádba, utána dobva a bekapcsolt hajszárítót, aztán kifelé menet a mobilt is visszadobtam a vállam fölé.

A szobámban körülnézve annyi tudatosult bennem, hogy minden földi javam elfér az utazótáskámban. Míg összerámoltam, Solipher visszakapcsolta a biztosítékot, és lefőzte a maradék kávé.

- Hálátlan dög vagy. De megbocsájtok. Ha valaki, én aztán tudom, hogy mit érzel. Mindig nehéz a felismerés utáni sokkot elviselni, hogy az életed szar, és ez az igazság...

Adott tüzet, aztán folyamatosan szónokolt, míg mindenemet összeszedtem. Gyorsan végeztem, tekintve, hogy alig rendelkeztem valamivel egyáltalán. Egy-két váltás ruha, személyes iratok és holmik, spártaian egyszerűen éltem. A hűtő üresen állt már két hete, szinte nyoma sem látszott, hogy egy éve itt lakok. Kiléptem az erkélyre, mélyet lélegezve a még viszonylag hűvös, hajnali levegőből. A manó villant egyet, egy pillanatra eltűnt, majd egy kis köteg pénzzel a kezében jelent meg ismét.

- Ha nem haragszol, elugrottam a fizetésedért. Főnököd úgysem adta volna oda neked. Persze nem túl sok, elvégre hónap közepe van...

Bólintottam.

- Igazán kösz. Csak dobd le a konyhapultra; azt hiszem, fedezi a hátralékom.

Amaz a fejét ingatva nézett fel rám a korlátról.

- Ej-ej... túl becsületes vagy. Túl nagy az igazság érzeted. Túl nagy az empátiád. Pedig olyan jól vetted az első akadályokat! De túl érzékeny vagy. Túl...

- Nem lehetne egy szóban?

- BALEK.

Visszaléptem a lakásba, egy kis aprót szórtam a pultra, aztán kiléptem a folyosóra. Lent a kulcsot bedobtam a tulaj postaládájába, majd a vállamra kanyarítottam az utazótáskámat, a kereszteződésben a zebrához sétálva.

Solipher csettintett.

- Érzed már a ritmust?

- Aha.

- Akkor mire vársz?!

A zebrára léptem; buszom épp indult a megállóból, mikor jobb első kereke éles csattanással széthasadt. De valami más baja is lehetett, mert a hátuljából a motor felől sűrű füst ömlött a szellőzőkön keresztül. Fékcsikorgás, ordibálás, egy-két diszkrét koccanás, elmosolyodtam. Minden baj nélkül átertem természetesen,

a zaj lassan elült mögöttem, egyre jókedvűbben lépkedtem a kajálda felé. Odaérve kikértem a szokásos hamburgerem egy üveg kólával, mely' így frissen egyszerűen fenséges volt. Igaz, az unott képű nő az ablak mögött ma sem volt kedvesebb. Amíg fizettem, rámosolyogtam.

- Köszönöm szépen, ez most remek volt, az olajsütő lángokban áll ön mögött!

A kólát felbontva indultam tovább, Solipher tapsikolt.

- Imádom ezt a várost!

Most is a vállamon ücsörgött, de hirtelen támadt jókedvemet nem tudta elrontani. Rá akartam gyújtani, de a doboz kiürült. Kis séta után értem a vegyeskereskedéshez, a manó egy cinkos mosoly kíséretében intett a bejárat felé. Bent leemeltem a polcról két dobozzal, majd beálltam a sorba a pénztárnál. Mikor én következtem volna éppen, egy sziréna hangja visított fel az épület hátsó traktusában, a következő pillanatban kivágódott a raktár ajtó, és egy rémült fiatalember rohant ki rajta:

- Tűz van, kérem, hagyják el a helyiséget!

Az emberek pánikszerű tolongásba kezdtek, és én az utcán találtam magam, kezemben a kifizetetlen áruval. Kibontottam az egyiket, mire Solipher készségesen hajolt előre:

- Tüzet?

- Mondd csak... ugye ezekhez a ma reggeli eseményekhez semmi közöd nincs?

- Niiincs, dehogy! - rázogatta füstölgő ujját. - Jó hülye vagy, hogy öngyújtót nem vettél.

Átsétáltam a parkon a főút felé, közben Solipher biztosított arról, hogy a dolgok rendbe jönnek, elmondta, mi mindent fogunk még csinálni, de nem igazán figyeltem oda rá. Nyomasztott a tudat, hogy ez itt mindent lángba borít, állítólag a terápiám részeként, de én úgy gondoltam, hogy nincs szükségem egy pyromániás idiótára ahhoz, hogy eldöntsem, mit akarok.

Amint kiértem a parkból, egy hatalmas árnyék vetült fölem, huzatot éreztem, aztán vakító fényesség támadt. Míg a szemem dörgölve próbáltam visszanyerni látásomat, Solipher hangját halottam:

- Nem én voltam!

Alig bírtam kivenni a körvonalakat, mert a fényesség most sem szűnt igazán. Könnybe lábadt szemekkel figyeltem, amint a fényes alak a magasba emeli a manót a nyakánál fogva.

- Solipher... Sosem javulsz meg.

Aztán felém fordult.

- Menj haza, fiú! Ezzel nincs több dolgod!

Még hallottam, ahogy a manó méltatlankodik, de végre elhalványult a fény, és végül eltűntek mindketten. Haza, ez jó ötlet! Kiálltam az út mellé stoppolni, és vidáman tekintettem jövőmbe.

Kicsinyesség ide, vagy oda: elégtételt éreztem.

Szomorúság

angyalka146

Mindenki hibázik
- vibrálnak a fények -
az elmúló emlékek
vissza sose térnek.

Lágy alakjuk cikázik
az elme tengerében,
légies testük eltűnik,
mint köd a fényben.

A szívben nem marad más,
csak egy apró: - Létezem!
Különös homály vonzotta,
fekete érzelem.

Haladó tudomány

bel corma

Kávássy György megtörölte erősen verejtékező homlokát. A stúdió reflektorainak - számára szokatlan - erős fénye és cinikus, leereszkedő stílusban megnyilvánuló vitapartnerre reakciói csöppet sem javítottak kényelmetlen helyzetén. A jobbán ülő, kissé dilettánsnak tűnő - bár kétségtelenül csinos - riporternő is mindent elkövetett annak érdekében, hogy megnehezítse a helyzetét.

Valkó István, a hivatalos tudomány berkeiben elismert, öregedő fizikus igazán elemében volt. Kényelmesen hátradőlt a vastag bőrfotelben és tűnődve megsimogatta erősen ősülő, ápolt körszakállát.

- Rendben van, Kávássy úr, beszéljen nekünk erről a titokzatos negyedik dimenzióról! Hogyan is épül fel ez tulajdonképpen?

- Örömmel... - mondta a feltaláló és megköszönte a torkát. - Nos, ahhoz, hogy ezt megtehessem, előbb pár mondatban el kell magyaráznom önöknek az ötödik dimenzió működési elvét...

- Ötödik?! - Valkó szemei elkerekedtek és ajkát lebiggyesztve bólintott. - Ez igen! Az előbb még csak négy volt belőle...

- Nézze, ezek szoros összefüggésben állnak egymással, melyek ismerete nélkül képtelenség elmagyarázni...

A riporternő úgy érezte, ideje közbeavatkoznia.

- A műsoridőnk sajnos véges - mosolya a kelleténél kicsit mesterkéltre sikeredett. - Kérem, csak röviden...

- Igyekszem. Tehát a negyedik dimenzióban még van tér, de az idő fogalma már értelmét veszti. Az ötödik dimenzió nem más, mint a „nem tér - nem idő” rezgéstartomány, ahol...

- Uraaam! - a professzor összekulcsolta ujjait és látszólag könyörögve hajolt előre a fotelben. - Kérem, ne térjen el a tárgytól! Ott tartottunk, hogy a földönkívüliek ön szerint legalábbis ebben a furcsa közegben utaznak a világok között.

- Igen.

- Milyen erre vonatkozó bizonyítékai vannak?

- Sikerült építenem egy olyan műszert, amely érzékeli az idegen entitások mozgását.

- Remek! - dörmögte Valkó, ám leszegett álla inkább elutasítást sugallt. - Megtenné, hogy bemutatja nekünk ezt a csodálatos szerkezetet?

- Nos, négy nappal ezelőtt kérelmeztem a szabadalmi hivatalban, hogy jegyezzék be a találmányomat. Tegnap ismeretlen emberek törtek be a házamba és magukkal vitték a berendezést, valamint a megépítéséhez szükséges összes tervrajzot és leírást is. Sajnos a kutatási anyagaim is eltűntek. Nem tudom, hogy a két

dolog összefügg-e egymással, de...

- Tehát semmiféle olyan kézzelfogható bizonyítékkal nem rendelkezik, amely azt igazolná, hogy ez a találmány létezik?

- Pillanatnyilag valóban nem, de...

- Nézze, Kávássy úr, én tiszta szívből szeretnék hinni magának, de... Őszintén szólva, nem tudom, hogy megtehetem-e.

- Nem igazán értem, hová akar kilyukadni...

- Akkor másképpen fogalmazok. Milyen végzettséggel is rendelkezik ön?

- Elektronikai mérnök vagyok, de dolgoztam műtössegédként is, egy ideig pedig az Állami Sejtbiológiai Intézet munkatársa voltam. A csernobili atombalesetet követően az ukrán katasztrófa-elhárító szervek vezetői az én segítségemet kérték a radioaktív szennyeződés semlegesítésében...

- Járt ön egyetemre, netán főiskolára?

- Nem.

Valkó úr újra hátradőlt foteljében, ujjai hegyét összeérintette és ajkán felsőbbes mosollyal megszólalt:

- Önnek van egy elmélete, melyet nem tud hitel érdemlően bizonyítani. Semmiféle olyan eszközzel nem rendelkezik, melynek mérési adatai alátámasztanák a teóriáját. Végül, de nem utolsósorban, az ennek megépítéséhez szükséges szaktudással sem rendelkezik.

- Így tűnhet a dolog, de...

A riporternő elérkezettnek látta az időt, hogy újra magához ragadja a kezdeményezést.

- Ez tökéletes zárszó! - kommentálta és röpké mozdulattal végigsimított makulátlan frizuráján.

- De hát... - Kávássy egy utolsó, erőtlen kísérletet tett a folytatásra. Szeretett volna átadni valamit az emberiségnek, ám a lelke mélyén már feladta az egyenlőtlen harcot.

- Sajnos lejárt a műsoridőnk! Sok kérdés vetődött fel bennünk, és gondolom, a nézőkben is, ezzel az érdekes témával kapcsolatban. Abban, azt hiszem, mindnyájan egyetértünk, hogy ezek megválaszolása már a jövő tudósainak a feladata lesz. Uraim, köszönöm a beszélgetést...

A másik kamera felé fordult és folytatta:

- Kedves nézőink, önöknek is köszönjük megtisztelő figyelmüket. Örülünk, hogy minket választottak, és ne feledjék: „Haladó tudomány” c. műsorunk következő adása a jövő héten is a megszokott időpontban jelentkezik majd itt, az ötös csatornán!

A mester

Éj világból szólt felém a mester,
Hogy megpendítse szívem húrjait,
Ott leszek majd én is talán egyszer,
Ha távol hagytam létem súlyait.

Lehull rólam minden gaz varázslat,
És magába nyel üdvös nyugalom,
E csodás béke mindörökkön áthat,
Ha enyém lesz a végső jutalom.

Olykor most is csend sötétbe hallom,
Ő mindig itt van, volt és lesz velem,
Ha elfordulva vívom buta harcom,
Ő megvárja, míg újra meglelem.

Élő szellem délibábok szélén,
Ki mindörökkön megmarad nekem,
Megérint és elmélyül a békém,
Ha egyek vagyunk újra itt jelen.

Norton

Irigyellek

- Irigyellek - mondta a férfi, és az angyal arcán döbrent csodálkozás futott át.

- Miért? - kérdezte, de nem igazán akarta hallani a választ. Végiggondolta a szóba jöhető lehetőségeket, és remélte, ha mégis megkapja a feleletet, ezúttal valóban lényegre törő lesz.

Tudta, mit szoktak mondani. Talán az első a mennyország közelsége, de dögunalmas volt minden nap mosolyogni, minden nap boldognak látszani, még ha ez kívülről vonzónak is tűnt. Aztán ott voltak még a szárnyak is, amit szintén irigyelni szoktak. A szárnyak, amik több felelősséggel jártak, mint ami örömet a repülés adott. Szeretett repülni, sőt imádott, de ez a le nem vehető jelmez ólomnehezékként nyomta a vállát. Mindenki elvárta, hogy mindig jó legyen, ő egyszerűen nem tehetette meg, hogy panaszkodjon. Irigyelték tőle a barátait, a többi angyalt, és nem tudták, hogy ők épp oly törekenyek, mint bárki más.

Sokan szerettek volna cserélni közülük az emberekkel, sokszor ő is. Angyalnak teremtették; tudta, milyen szeretni, de nem ismerte a szerelmet. Hallott róla, de nem tudta, milyen lehet megcsókolni, átölelni valakit, és mellette ébredni. Szeretett volna belegázolni a sárba, hogy aztán a homokkal keveredett piszkos víz izgalmas vonalakat rajzoljon a lábujjai köré, de az angyalok más dimenziókban léteznek, még csak nem is érinthette az anyagi világot.

A férfi sem láthatta volna őt, de valamiért mégis így történt.

- Én megmutathatom neked a pocsolyákat, ha szeretnéd - szólalt meg, és az angyal csodálkozva nézett rá.

- Hallottad a gondolataim? - kérdezte.

- Azt hiszem, igen - felelte a férfi és kézen fogva vezette le a hófehér alakot a partra.

Mezítláb gázoltak az olajos felszínű vízbe, ami hideg volt, nagyon hideg, de egyikük sem érezte. Az angyal nézte a sarat, ahogy feketén folyt végig lábain és a férfi is azt figyelte, de ő mást látott, a szivárványt a homokszemcsék felszínén, ami nem is hat, hanem ezer színben pompázott, aztán mikor egymás szemébe néztek, már csak azt látták, amit a másik érzett.

A boldogság, a szabadság bennünk lakik, csak meg kell tanulnunk látni azt.

...és Isten mosolygott az égben. Két lelket tett boldoggá abban a pillanatban, a folytatásról meg majd ők döntenek...

...és az anyukák mérgesen rángatták tovább csodálkozó csemetéiket a vízpartról, ahol egy férfi állt egyedül, bokáig a piszkos vízben, és sejtelmesen mosolygott. A gyerekek valami angyalról beszéltek, de az anyák tudták a valóságot. Már megint egy idióta, aki nem tartja be a szabályokat.

Angel Lilith

Szerelmi vallomás

Suta kis érzelmeidet
nem tudod hova tenni?

Pár reszkető orrcimpa,
Könnyektől koszos szemlencse,
csapágyas légzés, bizonytalan,
szerencse, hogy még működik
a biológia.
Neked matek, neki szövegértés,
pad alatt átadott, téves levél-címzés
miatt elsikkadt szavak.
Ha megölnék, se tudod kibogozni,
küzdesz, nem hagyod magad,
pajzsod a lélek, a zene
- nem merülhetsz el benne -,
mert abban lappang az igazi veszély:
fuldokolsz, de vedd le a maszkot,
ne beszélj,
mert mire elmondhatod,
- elfogy a levegő! -
te meg öntudatlan,
parton heverő testedet
vonszolod valakihez, aki csak
messzebb sétál;
el tőled.

Üvöltesz, hogy várjon,
pedig neked már lőttek,
mondd, mi értelmű vergődni
Csalóka habok halmán?
Tévhit visz csak tovább,
nincsen ima, nincsen oltár,
hogy meghallgatnának;
szíved a templomod,
Mégsem tudod letenni sehó
pszicho-lomod,
Elengeded és elvész
valahol a térben,
és csak akkor tudod,
hogy már végleg véged:

E szerelmet nem anyád,
nem Ő,
hanem Te kérted.

Kristálysólyom

Por

Gyere, menjünk haza innen,
Mert itt most már semmi sincsen.
Semmi sincsen, csak a por,
Amit vándor szél sodor.
Ledobja és felkapja,
Számba szórja s hajamba.
Befed és becsmérel,
Bemocskol tetteivel.

Kévirág

Esőt várva

Szótlatlan nézzük az eget
várjuk, várjuk az esőt.
Szeretnénk, ha lemosná
arcunk.

Ha lemosná a sebekbe
üledett port.
Mert sebeink nem
gyógyulnak.
A mélyben tovább
fájnak.
Az élet adta régi fájdalom.
Érzések, emlékek, tettek.
A nehéz kővé lett remények.
Mind itt vannak.
Soha nem lesznek másé.
Hordozzuk őket.
Mosolyunk alatt bújnak.
Egyre több,
egyre messzebből
ránckokká mélyülnek.
S a por, mit a szél arcunkba
fúj, ott ragad.
Hát várjuk-várjuk az esőt.
Hogy lemossa a port.
Mert így alig látszódnak
a sebek.

Tordai Gábor

Ősrobbanás

Porból és Hamuból...
S Életünk ezüstfonala
Elvegyül a Véletlen
Kusza indái közé.
Senki sem tudja,
Merre visz az Út,
Merre mutat a Jövő
Ordító kaleidoszkópja,
A Hajnal egeket ostromló
Falán miért nyílik a Mennybe
Az Alvilág feneketlen mélye,
Mi végre sikít a Kezdet
A befedő Vég után.
Nem tudja senki,
Lesz-e még kérdés
Saját létünk jogán,
Mikor mindenünk
Porrá s Hamuvá....

edwardhooper

Dorchadas krónikák - Sötét találkozás

(Lotharingia, 1599)

Hová nem hatol hívatlanul fény,
Gyertya fényében egy árnyék lebben,
Fekete falak ódon rejtekén,
Suhanó selyem köpenyem lebben.
Ó kápolna, éji temetőkert,
Ismeretlen nevek a fejfákon,
Ködbe burkolt éj elrejtí őket,
Ma új urat köszöntnek e tájon.

Századok tüze fűti véretem,
Halandók léte ma engem éltet,
Hogy verné bírja halott szívemet,
Más vérén vett szentségtelen élet.
Őrjöngő szomjam tépi lelkemet,
Vadászni hív az ősi szenvedély,
Éltre hívja dermedt véretem,
Ellenállhatatlan, sötétlő kéj.

Faárnyak közt hősűz ruha villan,
Vágyam máris eredni nyomába,
Reszketeg illata tovaillan,
Visszatart mégis a másik árnya.
Pillanatnyi öröklébe fagyunk,
Bolyongó gyilkos, sötét kísértet,
Egyazon éj gyermekei vagyunk,
Árnyrejtette lény, tisztátlan lélek.

Holtvilági erő, mozdulatlan,
Fojtóindaként markoló tudat,
Egymással szemben állunk hangtalan,
Tekintetünk az éjben kutat.
De Hold-táncra kel a boszorka had,
Fénysugárban fürdő keblek, ölek,
És prédája után indul a vad,
Hiába is sikolt a rémület.

Két ködbefont alak, sötét szellem
Marja a szűz húst, nyeli a vért,
Forrón, lüktetőn, holt élő ellen,
Élettől fosztott, jég-rémületért.
Vértelen testek felett megállva
Egymásra néz a két vadász újra,
Jön majd új éj Halállal megáldva,
S véget ér egyikünk éji útja...

Lir Morlan

Lidércfény

HomoErgaster

Magna Mater - 2. rész

2/Harc és üldözés

Vadul, elkeheredetten, és vaktában lődöztek. Balázs a hátuk mögé, az oroszokra, akik követték őket lefelé, Zoli és Pityu előre, az ávosokra. Ez tulajdonképpen hibás stratégia volt, hiszen csak az oroszok viszonzották folyamatosan a tüzet. A magyar komcsik az iszkolással voltak elfoglalva. Csak akkor lődöztek, ha már túl közel érezték magukhoz az üldözőiket. Balázs tárat cserélt, az oroszok lődöztek és közeledtek. A folyosó lejtenei kezdett, egyre meredekebb lett, így arra is ügyelniük kellett, el ne vágódjanak. Nagyon halovány fény, a szinte csak vészvilágítás égett, az egyre meredekebb aknában. Ebbe a derengésbe valósággal belemart a fegyverek torkolattüze. Zoli olyannak látta, mint amikor egy vadállat véres cafatokat tép a zsákmányából. Balázs számára vilámcsapások voltak, mennydörgő robajjal. Pityu kígyónyelveknek látta, melyek az áldozatokat keresik. Fültépő volt a láрма a járatban, akárha az apokalipszis harsonái szóltak volna. A fiúk ismét a teret vizionálták, ám ezúttal nem voltak védtelenek. A misztikus élmények elkerülték őket, higgadtan, takarékosan kezdtek az ellenségre lőni. Az egésznek az vetett véget, hogy a folyosó hirtelen vízszintbe került, és elkanyarodott. Kis híján orra buktak, Zoli és Pityu leeresztették a fegyverüket. Balázs még eleresztett egy rövid sorozatot a túlhan mozgó alakok felé, aztán odarohant a másik kettőhöz.

- Mi van?

Egy kiöblösödő boltívben álltak, amit egyetlen, magasan pisláloló lámpa próbált bevilágítani. Pityu intett egy feketén ásitózó lyuk felé, amiből két lefelé vezető lépcsőfok derengett ki.

- Megint lépcső!

Közölte röviden. Mindhárman gondolkodóba estek, hogy miféle hely lehet ez. Az biztos, hogy az ávosok lementek rajta. Nekik is muszáj lesz, bárhová is vezet, mivel a sarkukban az orosz.

- Azok a bitangok biztosan jól ismerik ezt a helyet!

Köpött egyet dühösen Pityu. Rövid csönd következett, hallották az oroszok óvatos közeledését. Zoli elővette a Nagant, a messzelátó mézes-mázos hangon biztatta:

- ...Nem akarok visszamenni, a tiéd vagyok! - suttogta. A fura tárgy szinte esdekelt neki. Célba vette a lámpát, a fejük fölött.

- Egy pillanatra erősen csukjátok be a szemeteket! - mondta, és meghúzta a ravaszt. Rövid, izzó csóva csapott ki a csőből, aztán

beköszöntött a teljes sötétség. Vakon indultak lefelé, az ismeretlenbe. Az oroszok eleresztettek egy-két lövést, az hitték rájuk lőnek. Hallották a csörömpölést, és káromkodást, ahogy az üldözők megérkeztek a teljes sötétségbe.

- Ez kicsit feltartja őket.

Súgta Zoli. Némi zavarban volt, mert a távcső úgy törleszkedett hozzá, mint egy tüzelő nőstény macska. Ahogy lejjebb araszoltak a lépcsőkhöz, kiderült, hogy itt is van valamiféle halovány fény. Nem volt az egyéb egy különös foszforeszkálásnál, de gyorsan meg lehetett szokni. A falak ezen halovány, és nem egyenletes derengése olyan hátborzongató érzetet keltett, mintha egy elsüllyedt hajóban lennének. Noha egyikük sem tudta az milyen lehet, határozottan ezt érezték. Önkéntelenül is visszatartották a lélegzetüket. Ez egy idő múlva heves légszomjhoz vezetett. Ekkor sípoltva próbálták minél több oxigénhez jutni. Fuldokoltak a szárazon. A szemük gyorsan alkalmazkodott a fura fényviszonyokhoz. Az agyuk viszont megmakacsolta magát, így minden kezdődött előlről: levegő benntartás, aztán fuldoklás. A fiúk vérmérsékletüktől függően mindig azt várták, mikor úsznak szembe velük halak. Pityu pontyokat és csukákat várt, Balázs apró, egzotikus halrajokat, míg Zolit az érzet gyötörte, hogy egy polip leselkedik valahol rájuk. Állandóan a Némo kapitány „Nautilus”-át megtámadó szörny jutott az eszébe. Ettől a képzettől legszívesebben sikoltozva lövöldözni kezdett volna. Talán meg is teszi, végképp elborulva, ha nincs a nyakában a távcső. A tárgy állandóan „beszélt” hozzá, nyugtatgatta, hogy ő majd megvédi. Mindez azonban nem lett volna elég. A tárgy azonban ekkor kirukkolt az aduval. Azzal „érvelt”, hogy a víz alatt nem is lehet lövöldözni! Ők pedig eddig lövöldöztek, tehát nincsenek a víz alatt! Zoli sóhajtott egy nagyot, és egy időre megnyugodott. Érdekes módon nem csak ő, a másik kettő is. A lépcsősor időnként elfordult, gyanúsán úgy, ahogy egy lépcsőházban szokott. Nagyon annak tűnt, egy földalatti lépcsőháznak. A fejük felett, a távolban, az egyik üldözőjük leesett a lépcsőn. Legalábbis erre következtettek a robajból, és fájdalmas kiáltozásból. A menekülők felől egy hang se hallatszott. Ők profin mozogtak ideleln. Ez Pityu számára ékesszóló bizonyíték volt. A fiúk hamar ráéreztek a pszichikai hadviselés ezen formájára, és igyekeztek némán haladni, hogy azt az érzetet keltsék az oroszokban: egyedül vannak. Ez a taktika beválni látszott, mert a feléjük szűrődő zajokból egyre több zavartság érződött. Vita folyt, és a fiúk sokért nem adták volna, ha tudják, ők is vízben érzik magukat-e, vagy más képzetekkel küzdenek. Meglepve vették tudomásul, hogy üldözőik képtelenek fegyelmezetten, pissenés nélkül nyomulni előre.

- Nekik csak a hurrá megy? - kérdezte magában Pityu. Észre sem vette, hogy mennyi lenézés van ebben a kérdésben. Balázs fel is hagyott a kémlelésükkel, úgy tűnt eléggé lemaradtak ahhoz, hogy csatlakozzon a társaihoz.

- Szerintetek mi ez? - kérdezte meg tőlük alig hallható suttogással.

- Egy óvóhely! - jött a válasz olyan halkán, hogy nem tudta megállapítani kitől.

- Óvóhely? Azok nem ilyenek! - vetette ellen. Emlékezett az óvóhelyen kucorgásra, és a bombázás robajára. Az ilyen, ha az ember átéli, örökre megmarad. Ezt a helyet azonban nem tudta az emlékeivel összeilleszteni.

- De bizony óvóhely ez! - sziszegte Pityu, most már felismerhetően.

- A harmadik világháború esetére! Ez még csak az oda vezető út!

Balázs döbbenet adott igazat neki. Az agya üresen kattogott, ahogy próbálta tudomásul venni. Egy atombunker felé tartanak! A vezető elvtársaknak építették, nem a népek, az döögjön meg! Ez mindent megmagyarázott! Egy pillanatra elábrándozott arról, hogy mit tenne, ha leérve a bunkerbe, ott találnák Rákosit, meg a többieket. Nem hitte, hogy a tér után sokat teketóriáznak majd. Visszazökkenve a képzeletből, felmerült benne, hogy mi lesz, ha leérnek oda? Megölik az ávósokat, aztán őket az oroszok? Hirtelen értek a lépcső aljára. Balázst annyira leköttötte a töprengés, a teste annyira felvette a lépcsőzés ritmusát, hogy majdnem hasra esett. Pityu elkapta, nem csaptak zajt. Ácsorogtak ott feszülten, és hallgatóztak. Csend volt, akár egy kriptában. Az oroszok vagy belejöttek a lépcsőzésbe, vagy feladták. Zoli előre mutatott, és ekkor szembesültek egy súlyos problémával. A folyosó három, teljesen egyforma járatba ágazott szét. Mindhárom sötét odúnak látszott. Ismét a „víz alatt” érzet lett rajtuk úrrá. De most álomszerűen. Pityu tehetetlenül sziszegett, sorra vizsgálva a járatokat.

- Melyikben mehettek tovább? - kérdezte magában Zoli. - Valamelyikbe nekünk is be kell mennünk, nincs visszaút!

Eszébe jutottak az oroszok. Hol lehetnek most? Aztán fogcsikorgatva meredt a félhomályba. El kell kapnunk őket! Ha ebbéli elhatározásában megingott, elég volt behunynia a szemét, és felidéznie a Kossuth teret. Pityu lépett hozzájuk.

- Megvan! - mondta lassan. - Az egyik megsebesült, és összekenték a falat, amikor bevonzolták.

Balázs kételkedve csóválta a fejét.

- És ha szándékosan tették, hogy tévútra menjünk?

Pityu megvonta a vállát.

- Benne van a pakliban. De ha hiszel nekem, én amondó vagyok, sietnek, mentik a bőrüket! Biznak a helyismeretükben.

Ezt olyan rendíthetetlen magabiztossággal mondta, hogy muszáj volt hinni neki. Pityu óvakodott elárulni, hogy a halott felkelő a térről vezette nyomra. Úgy vezette a férfi szelleme a helyes járáshoz, mint a gyermeket a szülője. A férfi vele tartott ide, és segíti. Ez akkora képtelenségnek tűnt, hogy nem mert vele előhozakodni. Pedig a vérnyomot is ő mutatta meg neki, amíg a többiek csak topogtak. Ő oszlatta el a kételyeit. Egy szellem többet tud az élőknél! Gondolta, és megrázkódott erre a gondolatra, hiszen materialista volt világéletében.

- Gyertek, csöndben.

Ebben az elágazásban is volt valami furcsa, tompán izzó fény, bár más természetű, mint az eddigiek. Ezt a „másságot” nem tudták konkrétan megfogni, csak érzékelték. Zoli kíváncsian hozzáért a falhoz. Az úja nyomán sötét folt lett a falon. Világító moha, vagy gomba? Találgatta. A következő pillanatban az előtte haladó Balázs és Pityu egyszerre estek hasra, ő meg rájuk. Amiben felbuktak, puha volt és mozdulatlan. Pityu a hátára fordította.

- A sebesült ávós... azaz most már halott - állapította meg fölöslegesen. A Zoli nyakában himbálódzó távcső „életre kelt”.

- ...Nézd meg velem is! - biztatta, mire Zoli önkéntelenül megrázta a fejét. Ugyan mit látna egy távcsövön át, itt? Ám a rejtélyes tárgy kitarzott, némiképp erőszakosan, hogy végül enge-

dett. Kelletlenül kihalászta a tokjából, és belenézett... Kevés híján felüvöltött. A távcsőben halovány zöldes derengésben tisztán látta Balázst, Pityut, a halottat, és a folyosót! Nem olyan volt, mintha égne egy lámpa, de minden részlet kivehetően látszott!

- Mi baj van? - kérdezte Pityu. Egy szó nélkül odaadta neki. A fiú néma maradt, amikor belenézett, némán adta tovább Balázsnak. Ő azonban megnyikkant, amikor belenézett.

- A teringgetté! Mi ez? - Suttogta, ahogy visszaadta.

- Katonai holmi, a téren szedtem fel - válaszolta Zoli, és ismét a szeméhez emelte. A halott arcát fürkészte. Aztán abbahagyta, nem volt jó nézni azt az arcot. Félelem és kétségbeesés fagyott rá. Az ávós fegyverét, lőszerét magukhoz vették, és indultak tovább.

- Még van öt! - motyogta magában Pityu.

- Egyel kevesebb! - állapította meg magában Balázs. de nem tudott örülni, inkább félt, mi lesz ebből. Zoli a halott arcát próbálta elhessegetni.

Csüggedten gondolt arra, vajon kijutnak-e innen valaha? Csak mentek, csak mentek. Fogalmuk sem volt róla, hogy mióta és mennyit. Arról meg végképp nem, hol is lehetnek. Nem éreztek fáradtságot, de ez a különös körülmény nem tűnt fel nekik. A magabiztosság, amivel üldözni kezdték az ávósokat, eltűnt. Pityu hajlott rá, hogy ez mégsem atombunker. Balázs ezt már korábban elvetette. Azon töprengett, hová fognak megérkezni föltéve, ha megérkeznek egyáltalán valamikor valahova. Néha úgy tűnt, soha. Minden út elvezet valahová! Az önbiztatás valahogy önáltatásnak hatott. Nem volt benne bizonyos, hogy úgy is lesz. Zoli távcsövén gondolkodott. Beszélt hozzá, amikor belenézett, akár az ezeregy éjszaka varázstárgyai. De ez most nem mese! Nem az volt. Egyre inkább rémmesének tűnt. Görcsösen lövére készen szorongatták a fegyvereiket, de már érezték, ezen a helyen nem biztos, hogy azok a vasdarabok mentik meg őket. Ennek a helynek nem sok köze van a felső világhoz. Ez valami más itt. A világító fal egyszerre volt a segítőtjük, és nyomasztó, nyugtalan sejtelmek forrása. Gyanították sok ideje vannak már lenni. Talán már győzött is a forradalom odafenn! Jutott eszébe Zolinak, aztán egy iszonyatos sejtelen vágott belé. Vagy már el is bukott! Az időérzékük rég cserben hagyta őket, nem voltak szomjasak és éhesek, de dühösesek, azok viszont még mindig, nagyon. Üldözött üldözőként szorongatott vadakká lettek. Korábbi kívülállásuk megszűnt, a kávéházi viták ideje örökre lejárt. Az ávósokat akarták, és megmenekülni az oroszoktól. Néha hátrapillantottak, nem tudták mi van velük, jönnek-e még utánuk, vagy visszafordultak rég. Bármelyik lehetségesnek látszott, az utóbbiban bíztak egy kissé. Ami korábban elképzelhetetlen volt a számukra, hogy a „felszabadítókkal” konfliktusba kerüljenek, most valóság lett. De nem adták fel, mindannyiukat hajtotta a vágy, hogy elkapják a gyilkosokat. Mert meg voltak győződve róla most már, hogy azokat kergetik. Időnként apró jeleket találtak. Lehorzsolts fal, leszakadt gomb, elejtett töltény. Tudták, hogy nyomon vannak! A prédájuk pánikba esve menekül. A fiúk fejében megfordult a kósza gondolat, hogy a rémsejtések még az ávósoknak is újdonság lehet. Elszántan rohantak, akár egy régi némafilmben. De itt nem volt zenei aláfestés, túlvilági csend volt. Akár egy álom a gyomorrontás és magas láz utóhatásaként. Az ávósok pontosan tisztában voltak vele, hogy a nyomukban vannak. A pánik jelei ellenére is mint utóbb kiderült, gondosan felépített stratégiát követtek. Bizonyos, hogy szándékosan csalták őket arra a helyre...

A helyre, ahol újra megszólalhattak a fegyverek...

3/Harc és horror

...Egyszerre vakító fény gyulladt. Úgy álltak meg, mintha betonfalnak mentek volna. Kezüket üvöltve kapták a szemükhöz, az erős fény ütéseként érte a látószervüket. Balázs lerogyott, mint akit meglöttek. Őt érintette legrosszabbul az esemény, neki ugyanis világoskék szeme volt. Valósággal sikított, úgy érezte a szemei rögtön kifolynak az ujjai között. A fetrengő Balázs mellett Zoli is lassan térdre rogyott. Szinte érezte, ahogy a fotonok a látóidegeibe marnak. Kezével védte a szemét, egy olyan képzet fogságában, melyben a fénysugarak gonosz csápjai feszegették az ujjait. Rémülten arra gondolt, hogy az ellenség sikeresen lebénította őket, itt állnak a ragyogó fényben, kiváló célpontot nyújtva. Pityu is erre gondolt, miközben a szemeit szorosan csukva tartva, egy hosszú sorozatot eresztett maga elé. Aztán egy rövidet. Zoli is összeszedte magát, és szintén lövöldözni kezdett, ösztönösen pásztázó mozgással. Csak néhány golyót eresztett el, amikor „megszólalt” a távcső.

- ...Egy kicsit jobbra és lefelé!

A fiú meg sem lepődött, engedelmeskedett. Elmozdította a fegyvert a jelzett irányba, és egyet lőtt. Csúf, gurgulázó sikoly jött rá válaszként. A nyakában himbálódzó tárgy ismét megadta az irányt, Zoli arra lőtt. Fájdalmas üvöltés. Az ávósok arra számítottak, hogy a fénytől elvakult felkelőket szép sorban leszedik. Most durva meglepetés érte őket, amikor az egyik „fasiszta” becsukott szemmel ölte meg kettejüket is. Ettől az eddigiektől eltérő, irracionális félelem lett úrrá rajtuk. Az idegeiket így is megviselte a járatok baljós légköre. Bár már többször jártak ideleln, még sosem volt ilyen nyomasztó. Most pedig sokkolta őket a vakon is precízen lövő kölyök. Hátrahagyva halott társaikat, teljes pánikban elrohantak. Pityu már kezdett valamit látni. A kezével árnyékolva, a könnyeit pislogva, villogott hol a halott ávósokra, hol az összezárt szemekkel térdelő Zolira. A padlón Balázs magzati pózban feküdt, az arcát eltakarva, nyöszörögve. Pityu lehajolt hozzá, és lassan felsegítette, közben megérintette Zoli vállát, aki erre szintén felegyenesedett, és segített neki Balázst vinni. Gyanakodva és értetlenül méregette Zolit, aki szintén kezdte óvatosan nyitogatni a szemeit.

- Ezt meg hogy csináltad pajtás?

Reszelősen kérdezte ezt, olyan hangon, mint aki hajnalpirkadatig tartó mulatság után másnapos. Zoli még könnyezve a távcsőre bökött.

- Ő sűgött!

Pityu eltátotta a száját, meglehetősen nevetségessé válva ezzel. Zoli elmosolyodott.

- Őt nem zavarja a fény!

Pityu csak néhány másodpercig játszott a gondolattal, hogy Zoli megbuggyant. Aztán eszébe jutott a társául szegődött szellem, és csak óvatosan bölintott. Tudomásul vette a képtelen közlést. Nemigen volt más választása. Balázs eközben talpra állt, de a szemeit még nem tudta kinyitni. Égtek, vibráltak, és tüzes körök

tárgultak az agyában.

- Megvakultam! - közölte reszketegen.

Pityu hevesen megrázta a fejét, bár ezt Balázs nem láthatta, és inkább a saját kinyitott szemét próbálta elűzni ezzel.

- Ne is gondoldj ilyet!

Zoli kivette a távcsövet a tokjából és óvatosan Balázs szeméhez tette. Ő, bár a szemhéjai csukva voltak, mégis felkiáltott:

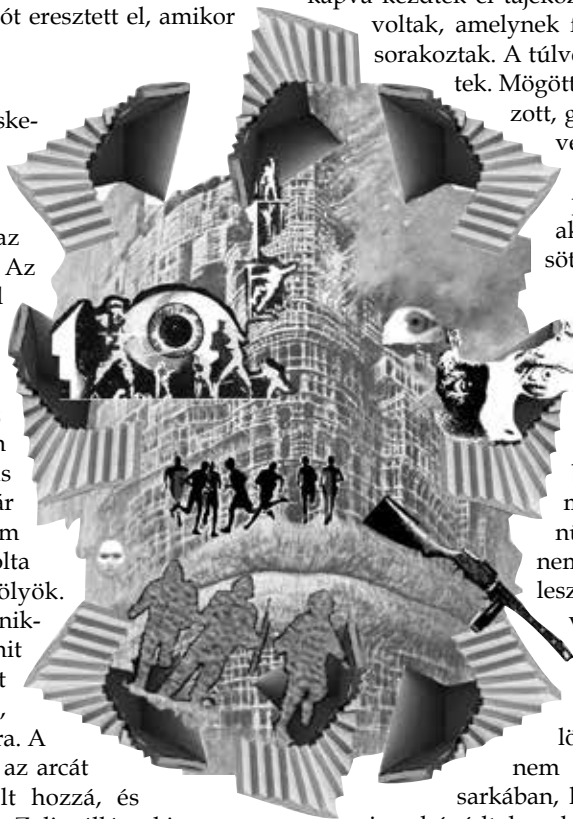
- Hé látok!

Pityu erre megint kiesett a szerepéből, pedig már kezdte összeszedni magát. Zsibbadtan bámulta Balázst, aki amint csukott szemekkel „belenézett” abba a fura okuláréba, rögtön úgy kezdett el viselkedni, mint aki tényleg lát.

- Ne nézz már ilyen ostobán! - mondta neki, közben „körbenézett” a műszerrel.

- Miféle hely ez? - tette fel a jogos kérdést. A társai most észbe kapva kezdtek el tájékozódni. Egy hosszúkas helyiség végében voltak, amelynek felülük balra eső oldalán csukott ajtók sorakoztak. A túlvégen ott sötétlett a folyosó, ahonnan jöttek. Mögöttük egy nyitott ajtón túl, új folyosó ásítozott, gyér megvilágításban, ami ki tudja hová vezetett. A lábaik előtt két halott ávós hevert, Zoli által leterítve. Keskeny vérpatakok folydogáltak belőlük. Balázs akár egy csata megfigyelője, úgy meredt a sötétségbe.

- Jönnek! - mondta halkán. Nem kérdezősködtek. Minden idegszálukkal érezték, tudták, hogy az üldöző „testvérek” nem adták fel. Valószínűleg nem is teheték, egy esetleges visszafordulás következményei az ő esetükben éppen olyan végzetesek lehetnek, mint ha előre mennek rendületlenül. Most, hogy hallották a lövöldözést, nem sokat fognak habozni, mindjárt itt lesznek. Vagy azért, hogy elkapják őket, vagy, hogy gratuláljanak az elvtársaiknak az ellenforradalmárok elintézéséért. Balázs leeresztette a távcsövet, nyitva volt a szeme. Úgy vöröslött, akár a szovjet lobogó, de látott, és nem csak a könny csillant meg a szeme sarkában, hanem az elszántság is. Villámgyorsan visszahúzódtak a halottakon túli sötétségbe. Az ellenség ebben a pillanatban jelent meg a sötét folyosó végén. Hunyorogva, elvakulva nézett ki, bár aligha látott sokat. A fiúk feszülten vártak. A katona tankos egyenruhát viselt, széles arca volt, szinte már megnyerően barátságos. A szemei két vékony vonallá keskenyedtek az éles fénytől. Amikor meglátta a halott ávósokat, azonnal visszaugrott a sötétbe. Izgatott vita kezdődött, amiből a fiúk nem értettek sokat, leginkább a Da, és a Nyet szavak párbaja volt a hangzavar. Türelmesen vártak a megszokott alakzatban. Zoli a hátukat fedezte, arra az esetre, ha az ávósok visszajönnének, Balázs, és Pityu az oroszokat várta. Legszívesebben a kék parolisok után rohantak volna, de mostanra elégük lett belőle, hogy két tűz között szorongjanak. Nem jó dolog a kétfrontos háború, ezt a történelem igazolta! Most itt az alkalom, hogy változtassanak rajta! Végül az oroszok elkezdtek kióvakodni a fénybe, egymást lökdösve. Elsőnek az előbbi, nyomában Balázs és Pityu döbbsen számolta őket, de tizenöttnél abbahagyták, összevillant a tekintetük. Az első katona már középen járt, a

fegyverét görcsösen maga elé tartva, a tekintetét, magnetikusan vonzotta a két halott magyar. Tulajdonképpen ennek volt még köszönhető, hogy noha a szeme már láthatóan megszokta a fényt, még nem vette észre őket. Zoli ekkor hátraságott.

- Hányan vannak?

Mivel a kérdésre nem kapott választ, kíváncsian hátra nézett. Amikor meglátta a helyiséget előzőlő katonákat benne maradt, amit mondani akart.

- Egy egész hadsereg! - sziszegte neki Pityu fölöslegesen. Láttá ő is. Úgy döntött, az ávósok iszkolnak, és itt szükség lesz az ő tűzerejére is. Nem tudták miért jött utánuk ennyi „továrís”, de új értelmet nyert a: „sokan vannak, mint az oroszok” mondás. Elhatározták, hogy nem adják meg magukat, inkább a halál. Eljött a pillanat, amikor a fiúk nem voltak tovább képesek várni, a helyiségben már vagy sok katona nyüzsgött, és még léptek be újonnan érkezők. Mitől lehetünk ilyen fontosak, találgatta magában Pityu, miközben egyszerre kapaszkodtak bele a fegyverek ravaszába. Pityu felülről lefelé, Zoli jobbról balra, Balázs pedig össze-vissza kaszált. Ismét felidéződött bennük a Kossuth tér. Most ők is megrendezték a saját, mini Kossuth területet, pillanatok alatt kiürültek a táruk, és olajozott mozdulattal helyükre csúsztak az újak. A katonai alapkiképzés verejtékes nyűglődése most beérett, bár a kiképzőjük megrettent volna, ha tudja, hogyan. A szűk térben a pánikba esett katonák egymást akadályozták, mind a menekülésben, mind a tüzelésben. Amikor mégis sikerült elsütni a fegyverük, akkor főleg a saját bajtársaikat lőtték le. A fiúk felé egyetlen golyó sem röpött. Az oroszok olyanok voltak, mint egy rémálmodó, aki önmagát tépi, marcangolja. Sokan nem jutottak vissza a járatba, de még ott is folyt a lövöldözés. Teljes volt a harctéri pszichózis. Balázs, Pityu, és Zoli az első sorozat után abbahagyta a tüzelést, és elszörnyedve nézték, ahogy amazok egymásra lőnek, totális pánikban. Ilyet még sose láttak, ez még a téren is túltett. Ha túléljük még álmodni fogunk ezzel. Benn a folyosón az oroszok üvöltve, sikoltozva, lövöldözve távolodtak. A teremben halmokban álltak a halottak, rettenettel telve nézték, az a tudat sem volt vigasz, hogy alig egy kettőt lőttek le ők, a többiek baráti golyónak esetek áldozatul. Alvilági horror volt ez a szűk helyen leülő füst a poklot idézte, fojtón. Hallatszott, ahogy a folyosón visszafelé rohannak, időnként még lőnek, ki tudja mire, miért. Az iszonyú visszhang bántóan hullámozott a térben. A lőpor füstje gonosz ködként gomolygott a hullarakás felett. Sokkolta őket a látvány.

- Legalább nem fogytunk ki a lőszerből! - jegyezte meg gyakorlatiasan Pityu. Balázs önkéntlenül felnevetett, aztán a kezébe temette az arcát. Az átélteteket sehogyan sem tudta összeegyeztetni a dicsőséges vörös hadsereg harci moráljáról eddig alkotott tévképzeteivel. Zoli magába roskadva lerogyott.

- Ez iszonyú! - motyogta. Pityu bólintott.

- Az, de most sokat nyertünk, időt, és lőszer egyaránt!

Miközben a „csatatéren” hányingerrel küszködve feltöltek, megszólalt Zoli:

- Úgy vélem, megváltozott a stratégiai célunk!

Nem érkezett ellenvetés, ezért kifejtette:

- Most elsődleges cél, mihamarabb kijutni élve. Az ávósok közben vagy-vagy...

Néma egyetértés volt a válasz, ezt a vérengzést nem viszik el szárazon, ha elfogják őket. A hullákon botladozva indultak a másik folyosóra, közben fura, rossz érzésük volt. Balsejtelem rágott bennük. Az egész sivár hely egy börtönre emlékeztetett. Akár egy börtön... a föld alatt. Balázs volt az első, aki átlépett abba a részbe, amely örökre megváltoztatta mindhármuk hozzáállását

mindenféle baloldalisághoz. Ez után az élmény után a kommunizmust soha többé, semmilyen agyonhígított formában sem tudták többé elfogadni. Egy világ omlott bennük össze, örökre. Balázs után Zoli lépett oda az egyik oldalsó ajtóhoz. Már az is gyanús volt, hogy vasalt ajtó volt, erős zárral. Most nyitva állt, benyitott, aztán hátrahőkölt. Cellák sorakoztak két oldalt. A cellák zárva voltak, bár nem sok értelme volt már ennek. Benézett az egyik résen, felkiáltott, és hátrahőkölt. Sápadtan, reszketegen állt ott.

- Mi a baj? - kérdezte Balázs. Választ nem kapott, így odalépett az ajtóhoz. Pityu közben egy másikba nézett be. Aztán sorban benéztek mindegyikbe, vagyis majd mindegyikbe. Halottak, mindenütt halottak heverték, az émelyítő édeskés bomlásszag most ütötte meg az orruk. Agyon kíntott, agyonvert, lelőtt emberek, akikről a családjuk nem tudta hol van, mi van vele. Itt voltak, megkínózva, borzalmasan. Sápadtan botorkáltak ki onnét. Pityu azon kapta magát, szeretné, ha visszajönnének az oroszok, lőni akart rájuk. Már Balázs sem bántódott úgy az előbbi mézárszéken. Zoli rosszul volt, dühögött, és kétségbeesetten előrerohant. Ez a hely mind jobban kezdett hasonlítani egy szörnyű álmra, amiből nem lehet felébredni. Egy újabb ajtó. Önkívületben rontott be rajta, noha már minden porcikája tiltakozott az új rémségek ellen. Sötét volt, keze automatikusan megtalált egy kapcsolót, amit elfordítva fény gyulladt. Bár nem így lett volna! A mögötte jövő társainak is föltárult egy pokoli hely, egy földalatti vartató szoba. Középen egy asztal, lámpával, előtte egy vasszék, a padlóhoz rögzítve. Ezen ülhetek a foglyok a kihallgatás alatt. Hátral külön helyiségek, ahol -hamar rájöttek - verték, és kínozták a foglyokat. Botok, fogók, fecskendők, és más szörnyiségek voltak mindenfelé. Balázs émelyegve bámult, tátott szájjal, közel az összeomláshoz. A forradalomról, a baloldaliságról hangoztatott korábbi nézetei itt új értelmet nyertek, és rettentően szégyellni kezdte magát. Pityu megaléglve a sokkoló látványt tovább ment. Figyelmét felkeltette néhány jókora szerkezet, amelyek a fal mellett álltak. Szürreális látványt nyújtottak, és volt bennük valami, ami heves undort, és rémületet okozott. Egy darabig találgatta mik is lehetnek, aztán hirtelen megvilágosodott előtte, mi is az. Felhorkant, és hörögve, iszonyodva hátrálni kezdett. A többiek is odaértek, és megálltak, nem bírva ezzel semmit sem kezdeni már. Hatalmas húsdarálók előtt álltak! Húsdarálók, melyeken embereket daráltak le! Egy oszlásnak indult, összeroncsolt kéz hevert a padlón. Egy félig szétmorzszolt, de felismerhető emberi végtag! Pityu zöld arccal hátrált tovább nekimenve a többieknek, úgy érezte menten kiadja magából a ki tudja mikor elfogyasztott reggelijét. Rémuült borzalommal botladoztak egymásban percekig, le nem véve a tekintetük az ormóttan vasszörnyekről. Egyedül

Zoli nézett még értetlen gyanakvással a vasmonstrumokra.

- Mik azok a...

- Darálók! - krákolta a hányással küszködve Pityu. Zoli értetlenül ráncolta a homlokát.

- Darálók? - értetlenkedett. - Minek ide dar...

Eddig jutott, amikor felfogta. Ez már túl sok volt, ez már valami olyan elképzelhetetlen, irracionális borzalom volt, amivel nem boldogultak. Földalatti börtönök, kínzókamrák, darálók. Az agyuk üresen kattogott. A történelem órákon készséggel elhitték, amit mondtak nekik a fasiszták rémtetteiről, de sosem gondolták volna, hogy a saját elvtársaik is képesek ilyesmikre. Ez volt az a pont, ahol végképp megtagadtak mindent, amit a nemzetköziség, a baloldaliság, és a dialektikus materializmus eddig adott nekik. Ezzel együtt már nem fért bele, végeztek örökre. A tapasztalás az ember alkotta Hádész mélyén kilúgozott belőlük minden tiszteletet a nemzetközi munkásmozgalom iránt, viszont megintgathatatlan ellenségévé tette őket. Kiestek a világból, és nem kaptak helyette másikat, csak a kemény bosszúvágyat. Egyszeriben megrendült a bizodalomuk a tudálékos hangnemű előadásokban hallott „hortyfasiszták” rémtetteiről. A fehérterrort csak szavakban ismerték, ez meg itt a maga a valóság... nem volt visszaút... soha többé! Pityu azon kapta magát, hogy az internacionálét dúdolja hisztérikusan, ami levakarhatatlanul, gyűlöletesen,

kárörvendően hamisan zümmögött benne, akár egy szemtelen légy, amit nem lehet agyon csapni, elkergetni... „...és nemzetközivé lesz holnapra az egész világ...” Iszonyodva a nyelvébe harapott, átkozva magát, némán tusakodva a szörnyeteggel, amit belepalántáltak. Rövid csönd, aztán a légy visszatért. „Kísértet járja be Európát, a kommunizmus kísérlete!” Egy szörnyeteg, ami embervért iszik, és emberhúst eszik! Megrázkódott.

- Hogy a kórságba keveredtünk ide? - kérdezte elveszetten.

- Hogy jutunk ki? - kérdezte vissza sírós hangon Zoli. Érezte, hogy a hátra lévő életében az összes rémálma itt fog zajlani. Fura módon most Balázs szedte össze magát a leghamarabb.

- Akárhogyan is, de el kéne kezdeni, mer’ az oroszok hamarosan visszajönnek! Nagyon idegesek lehetnek, és ha meglátják ezt a helyet, még idegesebbek lesznek... Nem szeretném, ha ledarálnának minket...

A lehetőség, hogy az oroszok bosszútól fűtve esetleg ledarálják őket, sőt Zoli már azt vizionálta, hogy élve, ösztönzőleg hatott. Fegyvert szegezve rohantak ki a rémkamrából. Egy orosz sem láttak, nem is hallottak semmit a saját zihálásukon kívül. Futva indultak a túlhan ásító folyosó felé, amely ott várt rájuk, sötéten, mint a nyílt űr...

(folytatása következik)

Patrick J. Morrison: Nostradamus levelei I. - A Holló hatalmában

Ida

Egyik régi, kedves alkotónk, Maggoth első regényét szeretném ezúttal a figyelmetekbe ajánlani, amit Patrick J. Morrison néven publikált 2014-ben a Főnix Könyvműhely kiadónál.

Akit bővebben érdekel Maggoth eddigi munkássága, minden lényeges információt megtalál abban az interjúban, amit Craz készített vele 2014 novemberében, illetve novellái közül is jó néhány olvasható a Lidércfényen.

A regény címe Nostradamus levelei I. - A Holló hatalmában, mely egy kilencrészesre tervezett, gyermekek számára készülő, steampunk sorozat nyitó kötete. A történet szerint 2022-ben lesújtott a világra egy megavihar, mely komoly pusztítást végzett, és hatására rejtélyes módon eltűnt az elektromosság is, így a fejlett civilizáció kénytelen volt visszatérni a gőzgépek korának technikai színvonalára. A gőzgépek mellett viszont a kormány kezében maradt némi rendkívül fejlett és titkos technológia, mely lehetővé teszi például az időutazást is.

A vihar káros hatásai mellett a kormánynak szembe kell néznie egy rendkívül gonosz és szervezett titkos társasággal is, mely a múlt eseményeit manipulálva világuralomra tör. Megfékezésükre csupán egyetlen módszer létezik: Nostradamus jóslatai alapján időutazásra alkalmas korú gyerekek visszaküldése a múltba, hogy helyrehozzák az ármánykodók által okozott károkat. Az ő feladatuk többek közt megmenteni Edgar Allan Poe munkásságát a teljes pusztulástól.

A cselekmény nagyon izgalmas, a főszereplőnek pedig, a 12 éves Noszter Ádámnak számos izgalmas kalandban van része. Nem hiányoznak a történetből a rettenetes szörnyek és az érdekes masinák sem, melyek megmozgatják az olvasó fantáziáját.

Szerintem ez a regény a szórakoztatáson kívül tökéletesen alkalmas arra, hogy meghozza a fiatalabb korosztály kedvét az olvasáshoz. Remélem, hamarosan elkészül a folytatás is.

